

Verhalen 2006-12-19

1. Bustocht naar Madrid
2. De revanche
3. Muzikanten
4. Sopreso
5. Een sprookje van een wandeling
6. Wieltjes
7. Zorgtoeslag
8. Geld
9. Vingerspits gevoel
10. Eucalyptus
11. Dikke Piet
12. Aan de fles
13. Memory stick Corrie (65)
14. Hoe kom ik dichterbij mezelf
15. Gedichten bij beelden
16. Aan Wilma
17. Een wereld van verschil
18. Tandem
19. Sofie verhalen
20. Oorvijs

Bustocht naar Madrid

"Veer zin mit de bus nao Madrid gewaest ", zingt Ger. Dat hebben wij geweten. Op uitnodiging van de Stad Altea, gratis naar de vakantiebeurs in Madrid. Op zich goed te doen, zes uur heen, zes uur in Madrid en dan zes uur terug. Niet vandaag. Op deze avond begint het al naar een paar uur op de terugweg hevig te sneeuwen. Wij hadden gewaarschuwd moeten zijn door ooievaars, die genesteld in de zender masten hun kraag opzetten.

Die voelden meer dan dat wij wisten.

Ook was het curieus dat, toen het begon te sneeuwen, een Spaanse mededeling de bus werd ingeslingerd die de aanwezige Spanjaarden tot grote hilariteit bracht. Daarna is het zes uur niet meer stil geweest en worden er onophoudelijk moppen voorgedragen. Het is een lachen en gieren in de hobbelige bus. Spaans of Valenciaans, dat weten wij niet want verstaan doen wij er geen biet van. Intussen rijdt de bus wel wat hard naar ons gevoel en worden vrachtwagens onverstoord ingehaald. De autoweg via Albecete is gestremd horen wij en dan rest alleen de omweg via Valencia. Heelheids terug in Altea zien wij op de TV dat er een bus vol met pensionistes omgekanteld is en dat er zijn zeven slachtoffers gevallen zijn. In ieder geval, onze tijd was nog niet gekomen.

De grote tentoonstelling is in mijn ogen een grote manifestatie van zelfbevrediging voor de overheid die zich zelfvergenoegd op de borst klopt.

Elk klein vakantie dorpje van Spanje heeft een kleine stand.

Elk stadje stuurt een bus met inwoners, meestal gepensioneerden.

In groepen bevolken ze de beurs, bietsen overal hoeden, shirts en drinken onophoudelijk de aangeboden wijn, sherry, muscatels met de daarbij behorende locale hammen. Aan deze doelgroep is weinig te verkopen denk ik, alweer beleefd een lading kleurige prospecties van de hand wijzend.

De dot.com bedrijven doen wel hun best, maar zij geven toe dat de Spanjaarden " Pagina de Web" nog zien zitten. Intussen dartelen talrijk acterend groepen door de hallen om het publiek te amuseren. Overal lopen er locale TV zenders met hun camera, s rond. Dan zullen wij ook wel op de Altea TV te zien zijn. Riet droomt van een idool carrière. Verdraaid, onze busrit is dubbel betaald!

Wij ontvluchten de beurs en gaan met de Metro "eventjes" Madrid in. Het zal wel begrepen worden dat er geen Musea bezocht worden. Het was met acht graden Celsius guur en koud maar ondanks de winterstemming een metropool vol interessante aspecten. In de hoofdstad van dit bureaucratische land, met talrijke overheid en internationale instellingen, is weinig van armoede te zien. In sommige buitenwijken moet dat wel anders zij horen wij.

Mijn buurvrouw in de bus komt uit Equador.

Woont zeven jaar in Altea, bij haar kinderen vertelt zij mij.

Wat is het fijn hier te leven, want in mijn land is slecht, heel slecht.

Innig tevreden duikt ze in haar winterjas en doet gedurende lange terugreis haar ogen niet meer open.

Daarom dank ik de stad Altea voor dit uitstapje

Altea 27.01.06 ajb

De revanche

Hangend aan de steile bergflank van de Bernia in Altea, moet ik denken aan de tocht der martelaars, zo noemt mijn vriend Frans de voettocht door Duitsland in 1957.
Wij waren als jonge knapen goed getraind, daar niet van.
Die ellenlange etappes zijn voor mij geen vakantie en zeker geen pretje geweest.
Hij meent het en is beslist niet vrolijk!
Wie heeft kunnen denken dat wij zoveel jaren later samen in een benarde situatie dit alsnog zullen bespreken. Omdat zijn vrouw, zij heeft last heeft van hoogtevrees, er niet bij is, gaat de tocht door het gat van de Bernia, een ferme tocht! Jong, zoals wij in ons hoofd nog zijn, past mijn echtgenote zonder lang na denken de wandelroute op zijn wens aan.
Niet naar de schaduw, graag aan de zonkant blijven vraagt hij na op tijgers sluipgang de weg door het gat visa versa gemaakt te hebben.
Na een tijdje het rood gemarkeerde pad gevolgd te hebben wijken wij op zijn advies af.
De weg beneden schijnt eenvoudig bereikbaar.
Dat hebben wij geweten.
Aan onze uitrusting ligt het niet, maar de helling is steiler dan gedacht.
De valleien die wij doorklieven zijn van boven af niet zichtbaar geweest.
Dat kan Frans ondanks zijn lengte, nog steeds lang, niet zien en de berg kent hij niet!
Als zelfgekozen leider begrijpt hij een weg te moeten banen daarbij rekening houdend met mijn vrouw die last heeft van duizelingen. Geen nood, als actieve sporters hebben wij nog steeds last van onverklaarbare oproepen uit ons lichaam. Actie por favor!
Het neemt niet weg dat wij, hangend aan richels en uiterste toppen van onze vingers, soms wel 4 meter overbruggend, het hart tot rust moeten manen. De punten van onze wandelschoenen priemen zich in de gaten van de rotsen, hete adem beslaat mijn bril en Elly slaakt kreten van geluk wanneer weer een venijnige doorn haar lichaam binnen dringt.
Dat het gebied onherbergzaam is bewijst een uitgedroogd skelet. Voor de geit, waarvan de resten nu wit liggen te glanzen, moet deze spelonk geen veilig onderkomen zijn geweest.
Verschrikt buk ik, denkende de schaduw van een aanvallende arend te voelen.
Deze geduchte jager zal het toch niet op mensen voorzien?
De herders hond die ons bergopwaarts heeft begeleidt is verdwenen.
Zouden wij toch meer vertrouwen op ons instinct roep ik de opvallend vrolijke Frans toe.
Trillend op onze benen, rusten wij met verkrampde ledematen uit op een steen die door eeuwenlange erosie uitgesleten is tot een reusachtige leunstoel.
Frans, schudt genietend zijn fles met beschimmelde cognac leeg.
Ik zal je krijgen moet hij denken.

Voor de eerste dagen van die voettocht bij St. Vith zal ik nooit vergeten.
Weten mijn broer en ik veel hoe die massa blaren op zijn voeten te behandelen, gewend dat we zijn aan dagelijkse marsen van zeventig kilometer en meer.
Er is geen mens of stek te bespeuren, het regent ook nog.
Wij adviseren wij hem over zijn nieuwe schoenen te plassen.
Morgen zal het geen pijn meer doen, vrolijken wij hem op want moe is hij niet.
Wat zeur je dan zegt broer Jan, terwijl hij een geïmproviseerd zeiltje als tent induikt.
Pas nu, op de rots in Spanje, begrijp ik dat je op deze manier niemand enthousiast maakt voor dit soort zwerversleven.
Toch blijkt hij zeer getalenteerd te zijn als wij het meer bevolkte Duitsland binnen marcheren. Ik zie jullie wel in Echternach, bij de Moezel pocht hij.
Vandaag loop ik mijn eigen tempo, alleen!

Zo is het gekomen dat hij ons leert te liften terwijl wandelen op het programma stond!
Steeds is hij ons te snel af en groet minzaam, hooghartig verblijvende in de passerende auto.
Hij gaat zelfs zover om in Koblenz, aangestoken door het standbeeld van een grote Wilhelm,
die pal staat te staan op de plek waar de Moezel de Rijn ingaat, te roepen.

Ik verveel me te land!

Ons is het duidelijk dat hij alles er aan doet om wandelen te voorkomen.

Gelukkig, bestaan er toentertijd nog weinig mogelijkheden om via het luchtruim iets te ondernemen, want anders! Over water zullen wij gaan oppert hij en schort nog eens extra zijn te korte broek op. Opgepasst, dit gebaar ken ik vanuit het volleybal, hij is dan in vorm en slaat zijn linkhandige smash dwars door je heen.

Met dezelfde passie zorgt hij voor onze terugtocht naar Dusseldorf.

Luxueus maken wij deze op het dek van een Rijnaak met dochters uit Dordrecht.

Voor de schippersmeiden is het een feest om met drie jongens op het dek te verkeren.

Zij boven, wij onder, het water van de Rijn klotst, van aankomen geen sprake, hekwerken scheiden de dekken, altijd is die moeder erbij, bekritisieren wij Frans!

Prachtige meiden waren het, zegt Frans, fit als een hoentje, de Spaanse afgrond inspringend.

Zou anders de geschiedenis herschreven moeten worden?

De weg is dichtbij, roept hij tegen beter weten in.

Duidelijk onderscheiden wij jagers maar hun honden zijn nog klein. Intussen haal ik het rode beveiligingskoord uit de rugzak en zeker ons aan elkaar. Mijn vrouw in het midden, Frans onder en daarboven moet ik voor ultieme vastigheid zorgen.

Je moet er niet aan denken dat die twee daaronder het op een rollen zetten, beknelt intussen het touw mijn vinger.

Zo stoer ben ik niet, zo stoer voel ik me niet.

Dat advies in onze recente musical “ Klinica Clyvia ”,
wandelen, wandelen ga wandelen in de Costa Blanca.

Heb je dat goed gehoord Frans?

Moet je niet doen,

Revanche van 1957,dat heb je!

Altea, 9 Jan 2005

ajb

Muzikanten

Zoon,

Dikwijls worden wij door Nederlands bezoek gevraagd " wat doe je zo aan de Costa Blanca ". Het is niet bij te houden , zoveel Zo zaten wij onlangs op een terrasje, wanneer de onvermijdelijke vraag weer gesteld wordt. Nee, toch niet opnieuw, denk ik. Voordat ik uit balorigheid een sterk verhaal wil afsteken horen wij levende muziek naderen.

Plotseling staan ze voor ons.

Een oude vrouw met een centenbakje, een oude man met trompet aan de mond en aan de andere hand een als flamenco danseres verklede hond.

Zwierig neemt de zigeuner zijn gleufhoed af.

De hond, die al op twee achterpoten staat, buigt en klapt met twee voorpoten alsof het castagnetten zijn. Een bekend Spaanse melodietje, een jota, snerpt uit de trompet, terwijl de hond aan een ketting aan zijn voeten danst.

De vrouw, in versleten zwarte traditioneel klederdracht, rammelt met munten in een sardineblikje. Het ziet er niet uit maar toegegeven, zij is perfect in de percussie!

Het zou leuk geweest kunnen zijn indien deze acteurs niet zo oud waren.

Het moeten prachtige straat muzikanten geweest zijn maar nu in hun nadagen doet het verval meelijwekkend aan. Zij is droevig, bij de man kan er geen lach af en de hond jankt.

Voor deze mensen bestaat in Spanje geen pensioen, ze zullen wel moeten, denk ik.

"Wat zielig" die hond, roept een blonde Amsterdamse in de zon.

"Bij ons in Holland komt de dierenbescherming tussenbeide ", voegt een vriendin toe.

"Die krijgen van mij geen cent ".

"Weldone ", roepen een paar Engelsen die in te korte broek, met onbloot bovenlichaam en grote pul bier, in de gulle winterzon zitten.

"Again, again ", klappen zij en werpen gul een paar euro,s in het bakje.

Zoon, daar kan ik begrip voor opbrengen want in Engeland is doggy dancing al jaren een fenomeen. Er zijn daar speciale honden clubs en er vinden reeksen van wedstrijden plaats.

Weet je, ooit was ik in Canada bij een wereld kampioenschap tijdens de bekende Stampede in Calgary. Genoten heb ik van het spektakel daar. Van de honden, hun baasjes, het gedoe erom heen. Zichtbaar vrolijk waren zij en dansten de moeilijkste kunstjes om -en met hun baasje. Bij terugkomst ben ik met mijn hond, een schnautzer, prompt in training gegaan.

Ook zij kon er geen genoeg van krijgen, zo leuk vond zij het.

Mens en dier genieten, geloof me, het is kul dat het verboden moet worden.

Dan zie ik het elektronische halsbandje bij de hond.

Dàt is de reden dat ze danst wanneer hij op zijn trompet blaast.

Als de hond weigert te dansen drukt hij op een knop, de vlegel.

Dan springt de hond een meter hoog, het gejang doet aan als een uithaal bij de flamenco.

Van pijn slaat ze met de voorpoten. Een artiesten truc, afgekeken van de in Spanje gebruikelijke methode om jachthonden af te richten dan wel onder controle te houden.

Intussen trekt de artiestenhond keffend de oude man naar het volgende terras.

Zwaar leunend op haar stok schuifelt de vrouw met haar gezelschap uit ons beeld.

De Amsterdammers laten een portie bitterballen aanrukken.

De Britten grijpen gulzig uit een bak chips.

Een wereld van verschil, zoon.

Ook dit is de Costa Blanca

AJB

06.03.2006

Sopreso

Nina, deze week was een sopresa voor mij in Altea.

Allereerst was ik op 6 December, bij jullie toch Sinter Klaas dag meen ik me te herinneren, op de generale repetitie van het kamerorkest in Callosa.

Omdat het hier een nationale feestdag is en gelijktijdig de beschermheilige van de muziek ", ene Santa Cecilia "wordt gevierd, vindt er op 8 December, alweer een andere feestdag – Maria onbevleete ontvangenis – een concert met een koor plaats. Bij dit orquesta de cambra ben ik pas 6 weken geleden met de altviool toegetreden. Verwonderd heb ik me over de gastvrijheid waarmee men mij bij deze bruisende muziekgemeenschap betrokken heeft.

De regidora Rosa, de regelaarster van het muziekcentrum waar ruim 400 leden in diverse muziekgezelschappen bezig zijn met muziek, heeft een goede lichaamstaal want van haar Valenciaans begrijp ik minder.

De junta (bestuur) van de vereniging is enthousiasmerend aanwezig en de een na de ander begroet mij opgewekt.....Bienvenido Alberto.

Na de eerste repetitie is de dirigent José zo tevreden dat hij mij een pak partituur geeft voor concerten dia 3, 8 en 23 December.

No problema voor jou Alberto zegt hij terwijl de kalende president van het kamerorkest mij vriendelijk op de rug klopt.

"Ja maar, hoor eens even, ik moet nog naar Nederland om mijn negende kleinkind te verwelkomen " sputter ik in mijn steenkolen Spaans tegen.

Dan overvalt mij het Spaanse laisser faire gevoel en laat ik me leiden door de gebeurtenissen.

Na jouw geboorte, Nina, komt er een stroomversnelling.

Of zou ik al oud worden, kleindochter?

Gelukkig heb ik ervaring met het Rijke Roomse Leven vanuit mijn jeugd in Limburg want de plechtige Mis, dia 3, in de steenkoude kerk met koor en orkest is te doen. Ook al duurt de preek, een half uur Spaans onverstaanbaar lang.

Dan heb je tijd om rondom je heen te kijken, wat een hoge plafonds, oogcontact leggen met musici. Zelfs toen Santa Cecilia met de fanfare naar het muziekcentrum werd gedragen voelde ik me thuis, want ook in Limburg kunnen ze er wat van. Dan is het dia 8 voor de uitvoering met koor en typisch liederen uit onze streek Cervante. Zwart is het kledingsadvies.

Gelukkig heb ik mijn smoking uit Nederland meegenomen.

Weet ik veel dat mijn omvang sinds 10 jaar zodanig is toegenomen dat ik in mijn broek alleen nog kan staan. Bij het zitten wordt mijn adem afgesneden, te beklemmend voor een juiste inspiratie. "Geen gezicht" lacht mijn vrouw, toen ik improviserend aan de slag ging met leen materiaal van de burens.

"Maak niets uit, ik zit toch op de achtergrond, ben alleen behang ",werp ik tegen. Gelukkig tref ik in dit professionele kledingstuk nog attributen uit mijn Roermondse tijd aan. Mijn oude vlinderdas, mijn vertrouwde witte zakdoek ,het correctie potlood en een half aangebroken rolletje pepermunt dat nog ruikt ook. Steunpunten van belang.

Die zakdoek had ik toen nodig om de dame die aan mijn muziekstandaard zat kalm te krijgen. Bloednervus was zij voor de eerste streek had gedaan!

Tot mijn verbazing is het muziekzaaltje in Callosa tot aan de nok toe gevuld en moet ik mij op de tast een weg banen door onbekend gebied.

Terwijl ik een paar bekenden wil begroeten word ik door de president in de arm genomen. "Alberto , je moet bij het begin opkomen , let op mijn signaal.

Je wordt gepresenteerd en ceremonieel toegelaten tot het orkest

Je krijgt een diploma".

Verbaasd kijk ik hem aan en besluit mijn alt extra goed te stemmen.
Je kunt nooit weten wat ze nog meer willen, denk ik toch wel wat zenuwachtig
want mijn jasje gaat niet dicht, de leen broek slobbert en mijn boord knelt!

Dan begint de poespas!

Nou zeg!

Je wordt voorgesteld, tenminste dat denk ik dat de president zegt.

Word je een officieel diploma uitgereikt,

Moet je daarmee poseren naar de hof fotograaf

Begroeten de leden van het orkest je met een onverstaanbare groet.

Ben je lid van een familie geworden.

De eerste opa in het gezelschap dat pas 8 jaar bestaat.

Blijkt het ook nog een vijf -en twintig jarig bestaan van het muziekcentrum te zijn. De eerste altvioliste, een mooie jonge vrouw, die Belinde heet bloost, wanneer ik aanschuif.

Met twee duimen omhoog denk ik dat zij "top" wilt zeggen.

De uitvoering onderga ik instinctief, in een waas.

Vreemde muziek, nooit beleefde ritmes, de partituur gezet in de G sleutel omdat een ervaren speler dit wel kan transponeren, een jasje dat knelt, een blozende Belinde terzijde. Ach, wat geeft het, opwekkend is het te spelen met al die jeugd om je heen. De jongste is veertien, de dochter van de directeur.

Wàt een streek, wàt een resolute houding.

Rechts bij de eerste violen zit een ontluikende jong stel, een jongen en meisje die op het conservatorium in Alicante zitten.

Zou ik over veertien jaar nog met jou, mijn kleindochter Nina, spelen?

Knak zegt een voortand in mijn mond bij een snelle opmaat.

Het zou toch niet wààr zijn dat juist nu mijn lichaam een signaal geeft?

Met losse tand geef ik de toegift van het lied dat inderdaad het beste is en speciaal door de director gearrangeerd.

Vriendelijk sla ik na afloop de uitnodiging van de junta af om met de hele muziek familie aan het feestelijke avondmaal, de cena te gaan.

Mijn tand is verloren dat weet ik zeker.

Dat geeft immateriële -en grote materiële gevolgen.

Mijn hoofd zoek al naar een oplossing want er staan nog meer zaken op het programma.

Dia 9 de ELM, Dia 10 het Podium, Dia 11 de berg op, dia 12 Benedorm golf, Dia 13 een revanche, Dia 18 Schrijvers, Dia 23 de Nachtmis.

Hoe moet ik die tandarts daartussen in plannen.

Ach Nina,

Je moet begrijpen dat het leven hier ook snel gaat.

Ook al zijn de familiare verhoudingen nog vaster en wordt er nog laat samen gegeten. Dat komt omdat één op de vijf Spanjaarden moet leven van 400 Euro per maand.

Hier heb je elkaar meer dan ooit nodig.

Leuke maand December 2005 aan de Costa Blanca.

Kom je op dia 23 naar de nachtmis?

Groet

Abuelo Alberto

Altea , 10-12-05

Proloog

Om te getuigen dat bovenstaand verhaal geen fictie is hier het bewijs van mijn Nina.

Geloof de rest van het verhaal.
Want anders zal er een ijselijk vertelling over een tandarts met worstdikke vingers volgen.
Met naalden onzichtbaar fijn,
Drilboren robuust
boortjes klein
beduusd
pijn
is

Een sprookje van een wandeling

Een eenvoudige wandeling, het sprookje van 1001 treden langs Cova Santa en Isber. Dat had het moeten worden, een prachtige route waarbij we eenmaal een barranco in – en uit zullen uitgaan. Het pakte anders uit en het werd een zware tocht, met drie keer een berg op en een drie keer een diepe vallei in. Dat komt ervan wanneer je de verkeerde wandelkaart meeneemt en denkt "Geen probleem, dat kan ik me wel herinneren".

Als in trance sjokken wij over oude ezelpaden die tegenwoordig verworden zijn tot de mooiste wandeltocht van Valencia.

In totaal moet je voor deze tocht zeker 6 tot 7 uur rekenen.

Het ging fout toen wij, gestart vanuit Benimaurel, het moorse ezelspad te lang afdaalden. Bij een rivierbedding hadden wij een smal paadje richting Cova Santa moeten nemen. Dáár had een richtingaanwijzer moeten staan.

Voor straf nemen wij hier een berg te veel.

Na de lange afdaling tot in de droge rivier was de pauze welkom.

Mogelijk dat de slok wijn de reden geweest is dat opnieuw het geheugen de mist in ging. Alhoewel ook de hond Sofie schuld kan worden aangerekend.

Zij brengt ons spontaan met Spaanse wandelaars in contact die prompt de verkeerde weg wijzen. "Het pad omhoog volgen, het wijst vanzelf", is hun advies. Zij kunnen niet weten dat wij op zoek zijn naar de afkorting en geenszins de lange wandeling willen lopen. Dit terwijl ik toch weet dat, langs de rivier, een aangenaam paadje van een kilometer loopt. Stom, aldus lopen wij berg nummer twee te veel op - en af. Wanneer wij deze exercitie hijgend achter de rug hebben begint het laatste deel van deze sprookjes tocht. Deze weg loopt in korte zigzaglijnen naar boven, is niet stijl en het einde is in zicht.

Als laatste van onze groep hoor ik de uilen roep van medewandelaar Helmke. Waar blijf je!
Bij een overhellende rotwand is meer dan duizend jaar geleden een tunnel uitgehakt, slechts enkele meters diep en net breed genoeg om ezels, beladen met rieten manden, langs de flanken te laten passeren. Op mijn tandvlees loop ik, mezelf oppeppend met een krachtige "WIK" en nog eens WIK de berg op! Het is een oude spreuk, "Willen Is Kunnen", uit mijn pubertijd. Toen sloeg heel Nederland aan het wandelen. Het helpt niet want het lukt me niet, al is het trede per trede, de plek te bereiken. Mijn benen zijn verzuurd en weigeren verder te functioneren.

Na flessen water, aspirientjes, druivensuiker, aangereikt door vriendelijke Spaanse wandelaars en in belangrijke mate de massage van een Spaanse dame, kom ik weer op de benen. Een terecht bezorgde Guus belt de helikopter af. Voetje bij voetje bereik ik, bij de oude wasplaats, de top
Dáár maakt Sofie de show met tot groot plezier van de Spanjaarden zich al zwemmende te verfrissen. Op stenen banken zit stilletjes ons groepje.
Dáár kom ik met de voeten in koud water tot mezelf.
Het einde van een onverwacht, ietwat beklemmend sprookje.

AJB April 2006.

Wieltjes

Aan de Costa Blanca schrikken senioren niet terug voor een stevige wandeling.

Ze zijn er in soorten, van gemakkelijk, moeilijk tot zeer moeilijk, de laatste uitsluitend geschikt voor geoefende wandelaars. Talrijk zijn de wandelclubjes, sommige zijn gemengde culturen maar de meeste trekken er gezellig, vertrouwd met hun eigen landgenoten en ervaren gids op uit. Josè, een gelouterde Nederlandse gids, beoordeelt van te voren de groep wandelaars op hun kunnen. Hij is onverbiddelijk indien hij ziet dat iemand ongeschikt is voor de trip of bijvoorbeeld op gympies een bergwandeling wil maken. Hij moet wel, want aangespoord door de voorlichting “leef gezond” wordt er tegenwoordig heel wat afgewandeld.

Op ongelukken zit hij niet te wachten.

Vroeger zaten zij, de senioren van nu, gemakkelijk en sportief gekleed, genietend aan de TV gekleefd. Ademloos beleefden zij een avontuurlijke Himalaya wandeling, een triatlon en de hoempa bij de vierdaagse van Nijmegen werd met bier en chips in de hand achter de buis meegevierd. Passief sporten noemden zij dat toen.

Josè kan ze er zo uit halen, die mogen alleen met de groene, eenvoudige, wandeling mee, basta! Hoe vandaag een struise, sportieve dame, professioneel gekleed aan zijn beoordeling ontsnapt zal altijd een raadsel blijven want de beklimming naar het gat van de Bernia is een ferme tocht.

Fran heet zij en verbaal is zij niet op stop te zetten.

Ze zal de zestig net gepasseerd zijn maar ziet er nog patent uit.

Oh nee zeg! Die lange bergwandelingen in Portugal die zij maakte, de bijna dagelijkse 18 holes op de golfbaan die ze loopt en de ruige natuur, oh die kent ze goed. Zij is een fervente amazone geweest, bergtochten te paard, military gereden en natuurlijk concours hypique.

Neen dressuur vond ze saai, de kroeg was spannender.

Voor de beklimming van de berg legt Jose nog even uit dat hij de gids is; dat ieder zijn eigen tempo moet maken, de groep bij elkaar moet blijven en dat hij regelmatig een sinasappel pauze zal maken. Mijn rugzak zit vol met reddingsmateriaal, dus maakt U zich geen zorgen.

Vamos, daarbij fluit hij op een schrill fluitje.

Piet, die in zijn vroegere leven marinier is geweest, besluit achter de interessante Fran te lopen. De Amsterdamse die onafgebroken blijft kletsen begint reeds na een honderd meter bergopwaarts te zuchten. “Jongens, dit is toch geen weg dit hobbelige paadje, zitten we wel goed? Kunnen ze die rotsblokken niet opruimen, dit is toch geen officiële wandelweg van Valencia. Jongens, wat een stekels, die doorn struiken, dit kan toch niet, dat mag toch niet, begint onze Fran nu luidkeels te klagen.

“Corry”, zegt ze tegen haar vriendin “dit heb ik niet geweten hoor”.

“Niet zeuren Fran”, roept Corry vrolijk.” Kijk mijn kleindochter van tien kan het toch ook. Wanneer jij acht kilometer per dag op de golf loopt, dan is deze tocht een peuleschil.

Trouwens als het niet gaat zal Piet je wel duwen”.

Zo komt het dat de marinier die beneden haar klimt onze Fran, op een dood moment, met zijn schouder een stevig zet onder haar achterwerk voorwaarts duwt.

Hevig transpirerend, met een hoofd als een biet, bereikt Fran de eerste rustpauze.

“Mensen”, roept onze gids, “Eerst gaan wij wat ademhalings oefeningen doen want ik zie dat er enige buiten adem zijn”.

De hele groep, zelfs het kind van tien doet enthousiast mee met de hijg –en blaas oefeningen.

Onze Fran krijgt het klaar om zelfs tijdens deze zware oefening haar mond onafgebroken te roeren. Tjonge, dat wordt niks, denkt Josè.

Terugaan, dat kan niet meer, eenmaal door het gat wordt het gemakkelijker.

Hij neemt Piet terzijde.

“Man, zorg ervoor dat je deze dame de berg op krijgt. Praat haar een oor aan, kneed, duw -en trek haar desnoods de berg op. Zij moet hoe dan ook door het gat, begrepen “?

“Ai, Ai, kapitein”

“Joepie”, dat is leuk roept de tienjarige na een uur zwoegen, “een gat door de berg”.
“Vijftig meter door dit enge, nauwe, zwarte, natte gat, dat kan ik niet”, huilt Fran.
“Moet geen probleem zijn”, zegt Piet.
“Eerst bukken, dan op de knieën en voor je het weet bent je er, meid”.
“Mijn rug is stijf, mijn knieën doen pijn en mijn handen zijn kapot”, reageert Fran in paniek.
De groep wandelaars slaan het tafereel gade terwijl het kind al voor de derde keer met een kleine Jack Russel het gat uitkomt. ‘Dit is gaaf hoor’, lacht zij terwijl het hondje keffend springt.

“Piet, overleg”, roept José.
“Tijgersluipgang want zo te zien is met haar buik niets mis.
Dat moet je haar voordoen en wanneer dat niet gaat, dan in godsnaam maar op de wieltjes.
Kom op geen gezeur, vamos.”

Intussen genieten de wandelaars van het spectaculaire uitzicht op de baai van Benidorm.
Duidelijk is te zien hoe bergen dit gebied omringen en beschermen tegen wind en ontij.
Vroeger moet dit micro klimaat een grote tuin geweest zijn. In de verte zie je de wolkenkrabbers van Bendidorm, aan de voet het groen van Altea la Vella en naar links de nisperos boomgaarden van Callosa. Hoog staat de zon, de lucht bibbert en is met de zee blauw.

“Mensen, gaan jullie maar alvast, ik kom met Fran en Piet als laatste”, roept José professioneel.
Met Piet voorop, verdwijnt het drietal bukkend in de ondiepe tunnel.
“Op je knieën”, zegt de gids, terwijl Piet lenig het voorbeeld geeft.
Zij doen hun best om de vrouw kruipend van haar plaats te krijgen. Langzaam, metertje voor metertje vorderen zij terwijl de mannen intussen uitgemaakt worden voor alles wat lelijk is.
Ongelofelijk wat heeft deze dame nog adem in haar benarde situatie.
“Auw”, het gaat niet meer, huilt Fran.
“Rust even uit en kijk vooruit, het zijn nog maar twintig meter”, instrueert José.
Intussen ligt Fran op haar buik te kokhalzen.
“Ok, Ok, rustig aan, wanneer je niet kunt kruipen dan leert Piet je de tijgersluipgang.
Piet heeft in Korea gevochten, hij heeft voor hetere vuren gestaan.
Helaas, wat de marinier ook doet ook deze actie wordt een ramp. Overmand door de paniek kruipt zij als een telganger voort en ondanks veel gesteun wordt er geen meter vooruitgang geboekt.
“Stop”, roept Fran. “Ik kan niet meer, laat me maar liggen, hier ga ik dood”.
“Rol op je rug, we gaan je redden, ik heb een plankje met wieltjes in mijn rugzak.
Wij slepen je erdoor, kalmeert Jose.
Met enige geworstel krijgen de mannen een slim plankje met wieltjes onder het achterste van de ongelukkige. Zij mompelen.” Sorry, mevrouw wij moeten even handtastelijk worden, het is goed bedoeld”. Uit het geschreeuw te oordelen lijkt het of de lucht opklaart..
Over de hobbelige rotsen wordt zij door het steeds nauwer wordende tunneltje gesleept.
“José, ik moet even uitrusten man, het is loeizwaar”, roept Piet.
Met haar buik beroert Fran de berg, haar neus ruikt zure lucht, het hondje besnuffelt haar.
Steeds dichterbij komt het plafond en plots zit zij vast, klemvast.
Onwezenlijk stil is het, eindelijk is haar mond gesnoerd.
Onze gids blijft onverstoort en haalt meer rode lijnen uit zijn rugzak.
Het touw aan de plank wordt verlengd zodat de groep mee kan trekken en op het bevel van Piet “lucht uit de wielen” worden de wieltjes onder het slimme plankje weggetrokken.
Plok, er komt ruimte vrij.
Met een “een, twee, drie” wordt de nu krijsende Fran ruggelings het gat uitgetrokken.”
Niemand heeft nog oog -of oor voor haar -of haar geschreeuw.
Zij komt, zij komt, roept het kind.
Wow, het lukt en zo komt Fran ruggelings op haar plankje aan de goede kant van de berg.
Rood gestriemd, dat wel, de doorgang lijkt wat te eng geweest.
Haar broek tot op haar enkels afgestroopt, een rode striem op het witte lijf.
Niemand heeft er oog voor.

Met een High five, geeft Piet onze gids een handklap en zonder ook maar acht te slaan op de kermende wandelaarster saluëert hij.
“Missie geslaagd, kapitein.” Even was hij terug in Korea

ajb Altea , 24.10.06

Zorgtoeslag

Belt een vrolijke mevrouw uit Heerlen van de belastingdienst met me op.

"Hola , señor Bausch "

"Si"

"Diga "

Dan begint ze energiek in het Spaans te spreken

"Hou, hou het mag ook in het Nederlands", onderbreek ik haar.

"Graag mijn Spaans is niet goed en ik ben van een speciale taskforce Nederlanders in het Buitenland".

"Wat bedoelt U".

"U heeft geen zorgtoeslag ontvangen"

"U zegt het, dat weet ik maar al te goed na 2 keer een formulier , twee brieven, uren vergeefs gebeld te hebben en drie klachten moet dit ergens bij de belastingdienst bekend zijn".

"Meneer. U heeft niets fout gedaan, het systeem heeft gefaald.

Ik zal zorgen dat deze week alles vanaf Januari aan U betaald wordt".

" Mooi, dat kunt U me toch wel per e-mail bevestigen "

Nou nee, weet u. Al uw keurige brieven en e-mails staan paperless op mij computer. Alleen kan ik ze per e-mail niet beantwoorden en U kunt mij elektronisch ook niet bereiken".

De telefoon kraakt ouderwets

" Mevrouw, dat kan toch niet, want het gaat wel bij de belastingdienst in Roermond"

Een vrolijke lach galmt in mijn oor.

" Meneer, dan moet U daar een heel hoge baas kennen want die van ons wilt niet.

Trouwens digicode werkt ook niet voor U en U kunt ook niet naar onze, overigens overbelaste helpdesk "bellen.

Buitenlandse Nederlanders kunnen alleen persoonlijk aan het loket of via een klassieke brief met ons communiceren".

Ik zie in Heerlen, in "Zimbabwe" een bataljon ingehuurde frisse meiden gein hebben met het afwerken van de buitenlanders.

"Mevrouw, sponsort U de KLM, de busdienst en de Posterijen "?

" Meneer U moet weten dat wij duizenden dossiers hebben met klachten.

Zelfs de ombudsman staat elke dag bij ons op de stoep. "

Ik geef niet op en vervolg.

"Nou dan kunnen Uw meerderen toch wel Internet openstellen voor ons buitenlandse Nederlanders

Of zijn deze bestuurders te druk met het verhogen van hun eigen beloning "?

"Meneer, ze zijn druk aan het vergaderen, ze gebruiken Skype , of zo iets.

Zij voelen zich aan de telefoon, ook mobiel, niet veilig.

Daarom zijn wij ingehuurd.

Het is chaos in Hollandia"!

"Nou ja mevrouw, U kunt er ook niets aan doen".

Goed voorbeeld doet volgen en wanneer de Overheid en bestuurders oneerlijk zijn dan mag het volk toch ook oplichten?

Mag ik Uw naam zodat ik U een waarderings bericht kan sturen?

Jawel hoor, ik heet Anita

Prettige dag nog, hier regent het.

Ajb 29.05.2006

Geld

De gordo zal ik winnen
De hele pot voor mij
Tien miljoen
Dán zal ik mijn droom verwezenlijken
Dán zal ik dat goddelijke eiland in de Indische Oceaan kopen.
Zij wacht op mij sinds ik daar als schipbreukeling ben aangespoeld.
Mooi dat het daar was!
Palmen met kokosnoten, stekelige stinkende durians
Orchideeën, paradijsvogels en vliegende vis.
Ja daar zal ik mijn paradijs bouwen.
Alleen wat kippen zal ik meenemen
zeker een haan
Voor een harem heb ik ook geld.
Doe ik toch mooi niet.
Met al die vrouwen.
Zal geheid problemen geven
En eunuch wil ik niet worden.
Zeker weten met 10 miljoen

Albert Bausch
2006

Vingerspits gevoel

Onlangs was ik op een bijeenkomst van een Schrijverswerkplaats in Alfaz del Pi. Het verhaal dat ik daar hoorde wil ik jullie niet onthouden. Wellicht zullen jullie na lezing dit verhaal ver van je afwerpen met een "wat een onzin". Maar doe me een lol en onderzoek zelf eens via de onderstaand lijst van onderstaande Web links het waarheidsgehalte op Internet. Overigens het is Jolanda, een professionele schrijfster, zelf die het mij vertelde. Van haar heb ik nog nooit fictie gehoord laat staan gelezen. Beter is het na lezing en onderzoek een eigen mening te vormen. Ik hoor graag.
Albert J.Bausch

albert.j.bausch@bausch-cs.com

Leerlingen.
Moet je luisteren wat me is overkomen!
Kerstmacht zit ik met mijn vrienden en verwanten gezellig bij de juist opgetuigde kerstboom te dromen over de toekomst. De open haard brult heet en wij zijn op onze finca, hoog op de berg heel tevreden. Natuurlijk zou stromend water, gas en elektriciteit welkom zijn. Ok, ook onze ezel zou wat vriendelijker mogen zijn, en de oogst van de olijven wat dragelijker. Maar weet je, alleen het gemis aan toegang tot internet zit mij dwars. De vriendelijk burgemeester van ons dorp is niet altijd aanwezig wanneer ik via zijn kantoor de digitale snelweg op wil. Dan moet ik weer lopend, zuchtend, onbeslecht terug. Wij hopen en bidden die avond dat dit laatste ongemak het komende jaar wordt opgelost. Dan zal ons paradijs volmaakt zijn. Daar proosten wij op. Op de tweede kerstdag, in Spanje is het een gewone werkdag, word ik opgebeld door een medewerkster van de universiteit in Valencia. Of ik als proefpersoon wil meewerken aan een internet project voor rurale gebieden. Te gek, die zelfde dag zit ik aan het bureau van een professor Zerowitch. In een zonovergoten kamer zit een slordige man met grijs krullend haar en een knijp brilletteje op zijn neus. Overal liggen opengeslagen boeken en er staan drie

computerschermen op een enorm bureau. In de hoek van de kamer staat een maquette van een satelliet. ESA staat erop.

De professor is buikig en zijn broek blijft door kleurige bretels op stand.

"Mevrouw "begint hij "Wij hebben een fantastische uitvinding gedaan. Iedereen op de wereld kan toegang krijgen tot Internet. Alleen onder water gaat niet maar voor de rest zullen wij alle mensen op aarde, dat zijn er inmiddels 6,5 miljard, met elkaar verbinden.

Wij zijn nu zover om het op mensen uit te testen en Uw profiel past wonderbaarlijk daarin!

Kijk, in grote lijnen komt het hierop neer.

Pardon " hij onderdrukt een hevige oprisping.

"Wij richten vanuit Valencia een breedbandige straal naar een bird, zo noemen wij een satelliet, die aan het einde van haar leven is. Zij draait al in een eclips rond de aarde en zal binnen twee jaar neerstorten. Onze test bird Graspa staat op 50 kilometer van de aarde. Onze radiogolven worden op de huid van Graspa teruggekaatst naar de wereld.

Bij ontvangst heb je toegang tot Internet.

Zo simpel is het in theorie en eerlijk gezegd zal de techniek mee moeten werken. Een heel eenvoudig concept, maar helaas willen de Overheden en grote telefoonbedrijven uit machtsmisbruik niet meewerken ondanks het feit dat de Unesco aandringt.

Weet U de wil van de hertog is nog altijd wet en de sociale omwenteling die onze uitvinding tot stand zal brengen kan gigantisch zijn ".

Energiek laat hij zijn bretels op zijn lichaam klappen.

Leerlingen, jullie begrijpen dat ik diep onder de indruk was van het betoog van de Prof. Maar aan mijn vragende ogen ziet hij dat meer details gegeven moeten worden.

"Mevrouw nu wordt het moeilijker.

Weet U, de heel zwakke radiostraal uit de ruimte moet worden opgepikt door een antenne met de omvang - en fysieke eigenschappen van het menselijk lichaam. Hierin bevindt zich een MEMS die zich nauwkeurig op GRASPA blijft richten. Als het ware worden alle bewegingen gevolgd.

Een Mems (dat staat overigens voor Micro-Elektro-Mechanical-Systems) is een chip , sensor , computer en zender gelijk. Mens vervolgt hij enthousiast, wij gaan Uw vinger in de lengte doorsnijden en er een speciale antenne Mems in implementeren dat zijn eclecticische energie krijgt uit wat overtollig lichaamsvet Een titanium draadje is de antenne. In Uw teen brengen wij een minuscuul RFID chip aan zodat wij U via het nieuwe Galileo navigatie systeem tot op de millimeter kunnen volgen. Daarmee testen wij of de internet verbinding stabiel blijft en voldoende bandbreedte heeft.

Is alles duidelijk?

Prima "

Dan gaat de deur open en komt een statige lange dame binnen.

Mijn wetenschappelijke medewerkster neurologie. Zij heeft U via Google op internet opgespoord. Met twee duimen omhoog begroet hij haar en zegt " Bravo ULA goed gedaan, Mevrouw is buitengewoon geschikt, prima."

Dan raken zij in een verwarrend gebarenspeel.

Pardon, Mevrouw, mijn assistente is doofstom maar meer dan briljant.

Heerlijk de rust die zij uitstraalt, vindt U niet? Wanneer onze proeven slagen gaan wij verder met dingen die Uw stoutste dromen te boven gaan."

Driftig trekt hij een lade op en diept een menselijke schedel op.

“Kijk, hier bevindt zich het centrum van het hersendeel dat onze zintuigen coördineert. Met een zintuigen MEMS zullen wij signalen verder kunnen verspreiden. Kunt U mij nog volgen?
Het zogenaamde fingerspitze gefuhl bestaat echt en wij gaan dit met ons onderzoek bewijzen .
Er bestaat geen spirituele wereld, wij geloven in lichaamstaal!
U zelf bent daarvan een levend bewijs.
Hoe kan het anders zijn dat U zich als ideale proefpersoon heeft aangemeld. Uw passie om Internet te gebruiken is zo groot dat toeval uitgesloten moet worden. Wanneer eenmaal 6,5 miljard mensen met elkaar verbonden zijn is de stap naar de communicatie met dieren een redelijk eenvoudige.
Weet U hoeveel mieren er al zijn.
Mevrouw, de toekomst is zojuist begonnen,” besluit hij en leunt tevreden achterover op zijn stoel.” Zelfs kopjes koffie zullen met elkaar praten.
Alleen mevrouw, vragen wij U tijdens de proef de gehele dag met uw vinger opgestoken te lopen.
Geen probleem, zegt U? .. Dat doet U toch al? “
U zult onsterfelijk worden als het eerste vrouwelijke levende Internet toegangsluik Via een aantal minder moeilijke technieken geeft U vervolgens de verbinding door aan iedereen met een Computer, laptop, een PDA (Personal Digital Assistant) of een Handy .Dat kan dan binnen een straal van 50 meter. Eindelijk kunt U Uw droom realiseren. Die virtuele schrijverswerkplaats “.
Allez, Uw vinger, fier in de lucht!
Dat moet een prachtig gezicht zijn en voor U een heerlijk gevoel.
Mogen wij op Uw medewerking rekenen? “
“Ula doe het nu schreeuw ik het uit “ en maak daarbij instinctief een V gebaar!
“Hoe eerder hoe beter, doe het nu!”
Blijmoedig ga ik die middag onder het mes.

Leerlingen

De pijn in mijn nog bloedige vinger tintelt hemels naar GRASPA.
Bijna kan ik jullie voelen.
Binnenkort gaan wij virtueel aan de slag.
Hulde aan professor Zerowitch.
Dank aan Ula
Mijn berg gaat on-line
Vingerspitze gevoel!

Altea 06.01.2006.

Albert Bausch

Naslag Links

<http://www.memsnet.org/mems/what-is.html>

<http://www.smalltimes.com/>

<http://www.williamandrew.com/books.asp?id=1497>

<http://www.memsnet.org/>

<http://www.wirelessleiden.nl/stichting/>

<http://www.brainconnection.com/>

<http://www.antenneshop.at/>

<http://www.technology-schools.com/articles/a-brief-history-of-satellite-technology.html>

<http://www.spacenet.com/tech/learn3.asp>

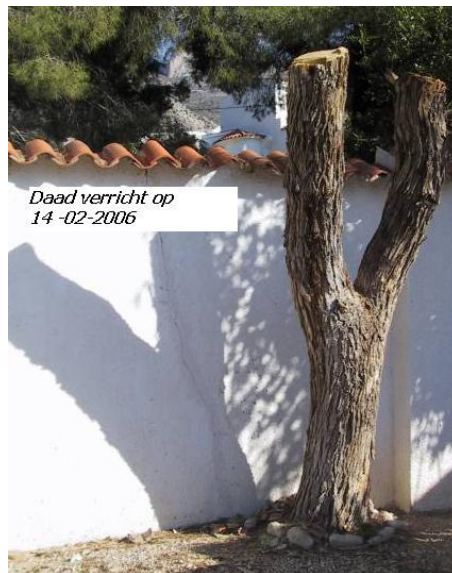
Eucalyptus

Treurig was het
Een dag zonder hoop
Je bladeren bleven vallen
Dagelijkse eikels op een hoop
Dat vegen kon mij niet deren
Zo lommerrijk
Zonnestralen stuiten
op je deken van loof
bedankt voor de koelte
Geen muggen,
dat zou moeten
maar zo het was niet altijd
waarom moest dat toch
zo eigenwijs te zijn
Weet je nog?
De schommel aan jouw takken
De ninjo,s die trots lachen
De romance van onze piet
De kanarie die ons verliet
Hoor je nog?
De discussie over jou wezen
waterzucht behoedt je leven
Je wortels zuigen diep
hoe andere planten beefden
hun dood kon je beleven
Hoe hard en sterk je was
Overdreven ze?
Bosbrand
kan je niet deren
Overleven
Moeten wij van jou leren
Rook je zelf?
Het wonder van je olie
De geneeskraft die straalt
Tot parfum vermaalt
vrouwen die smullen en Kroelen
jouw stam bevoelen
Weet je nog?
Mijn geworstel met het Spaans
El árbol, el árbol
No tiene patas
Sólo mueve las hojas
Que hay en sus ramas

Boom, boom
Je gaat niet ten onder
Alleen je bladeren verwisselen
op je takken verblijven

Maar je wist niet.
Dat geveld in stukken
je hout is als graniet
klieven moeilijk zal lukken
een haard die opent en slokt
lekkende vlammen
kracht
het is vuur
dat je einde bracht

Stop, stop
Nu moet ik wenen
De zaag
scherp en snerpend
Het moet zo zijn
Het doet mij
geloof me, geloof me
echt pijn

Dikke Piet

Met de kaart in mijn hand
tref ik dikke Piet
Mooi meisje in je hand
Prachtig, jong en fijn
Dan ik
Oud en versleten
Heup kapot
Knieën die niet dragen
Eenzaam moet ik lijden
Droevig is mijn lot

Zie haar
Zo innig en tevrede
Gezellig met oma tezamen
Zo minuscuul in dit heden
Kijk mij
Honderd kilo moet eraf
Opereren zal niet lukken
Veel bier dat ik betreur
Een laatste feest zal ik bouwen
Niemand zal om me rouwen

Aan de fles

Dit gedicht dwingt
Aan je drinken
Dat wil ik niet
Als brief verzenden
Dat doe ik niet
Beschilderen
Dat kan ik niet
Je breken en verwerken
mezelf beperken
of het zal lukken weet ik niet

Op vuur zal ik je plaatsen
tot glas versmelten
tot klomp zien stelten
gloeiend vloeiend heet
mijn pijpje dat bibbert
de adem die stokt
blaas, draai en zwaai
stop
klop
een druppel

ajb 22.-03-06

Een wereld van verschil

Een hand in de Oost
wenkt anders dan in de West
als oost wenkt "komen"
denkt west te "gaan "

meer verschil wil je weten?
hun water kolkt links
bij ons draait het rechts
de evenaar, het is waar!

help me asjeblief
een Gods bericht zegt
zijn hand daagt uit
draagt, beschermd en wenkt

is hun Boeddha links
en onze Christus rechts?

Ajb , 03-2006

Memory stick Corrie (65)

Veertig jaar geleden kwam je in mijn leven,
een Zeeuwse in Limburg
Een talenwonder
Dat was je, weet je nog?
Dit was toen je afscheid brief.

Tot zeens.
Linne, et dörpke zo still
Tot zeens.
Maas eeuwig op weg naer de zee
Tot zeens.
Bausch en buren van Kwanten
Tot zeens.
Ich mot uch gaon verlaote
Tot zeens.
Kom nao Renesse
mien zee

1966 Linne

Twintig jaar later in een mysterieus China.
De weg vragen in Sjanghai, onderhandelen over de prijs,
Eten bestellen, fietsen, verder vliegen, waar gaan we heen.
Alles in het Chinees.
Fonetisch geschreven want Kalligrafie kan ik niet

♫
١٣ ١٣ ١٣

Beeing
Ting king gjuna
Choc kiki nie tie
Hacha pichy ?
sai

1988 Peking

Weer twintig jaar later, goed voorbereidt met Spaanse les
spreek je vloeiend thans over de zee en citrus bomen
In het Spaans met een beetje accent.
Herkenbaar Zeeuws, Chinees en Limburgs

Corre , corre, corre
A orillas del mar
A la ruedu, ruedo
De espumans y sal

El árbol, el árbol
No tiene patas
Sólo mueve las hojas
Que hay en sus ramas

2006 in Altea

Gefelicteerd
65 jaar

Albert Bausch
3 febr. 2006

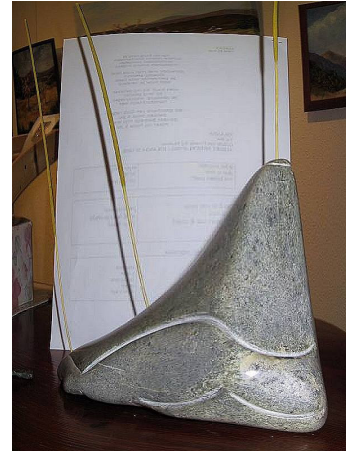
Hoe kom ik dichterbij mezelf

Wanneer ben je jezelf
Ben je echt?
Er is niet zoiets als jezelf of echt
Schrijvend tot jezelf komen
Geeft energie
Wakkert verlangen
Om vanuit het diepst van je wezen
via de schrijverswerkplaats
Je uit te drukken
Dat is echt!

AJB 22-03-2006

Gedichten bij beelden

Elke Vrijdagmiddag kwam Jing Ming.
Droevig keek hij omhoog naar het grachtenhuis.
Schudde het hoofd en beklom zuchtend de hoge trappen.
"Vort", ga spelen kind ", riep de oude vrouw knorrig.
Hompelend ging zij de Chinees voor naar de keuken.
De deur sloeg bonkend dicht.

*oma had altijd pijn
een voet stond dwars
zwarte hoge schoen
voorouderlijke pech*

*crisis, jaren geleden
chinezen in Rotterdam overleven
pinda,s , bami , nasi en trassie
prehistorische yin en yang
acus en punctura*

*puntige naalden van Ming
prikkend verbinden
psychisch, fysiek en emotioneel van aard
meridianen oma,s factoren*

*voor de deur wachtte ik in het geheim
wat zal het zijn
luidruchtig schoot zij open
gelukkig een oma zonder pijn*

(De naam acupunctuur is afgeleid van het woord Acus =naald en Punctura = steek)

op de berg hing jij
spitse rotsen beschermden
orchideeën omlijstten
meeuwen scherp krijsten

streekte met mijn oude hand
bloedig gesleten
je peinzende witte beeld
tast naar je verstand

was toch bij mij gebleven
zo lang geleden
je jawoord weggezwegen
hartstochtelijk leed

dit geschenk van Gods natuur
pakken moet ik jou
gevaar bedreigt mijn leven
maar los houw ik jou

Aan Wilma

De kat van Wilma is aan zee geweest
Aan het strand was 't geen feest.
Krabbend, vuil, vals dier
waarom zo krijsen.
Is mijn zorg niet goed?
Geen visjes hier?
Krabben, kreeftjes in overvloed, klier
Wat wil je meer verlangen
Arrogante kater
Wil je de beest uithangen?
In het zand geen bad?
Een haring wil je vangen?
Verwend kreng
Hou je kop
Moet je zwemmen?
Hier een pollepel bier
Nee,
Wilma is niet hier
Wat,
Vogeltje wil je vangen?
Vals dier
Schoppen zal ik
Wilma
help
Je kat hoort niet hier

ajb .18.03.2006

Tanden

Gelachen heb ik vannacht
Val bij de TV is slaap
Het is nacht wanneer ik ontwaak.
Kennelijk heb ik wegens een plakkende kauwgum
Mijn bovengebit in een wijnglas gedaan.
Koud en rillerig
Poets ik mijn tanden
Ontdek dan een lege plek, boven.
Vreemd, hoe kan dat nou,
Terug naar de TV stoel, nada
keuken nada
Toilet nada
Droom ik?
Niets te vinden, het blijft nada .
Maak in paniek mijn vrouw wakker
Het spookt
In de vuilnis emmer wordt het beest gevonden.
Lach niet
Bijt ik haar toe
Mijn bed schudt van mijn schaterlach
Dan, dat plaatje met slechts een tand
Het ontstond in mijn kindertijd
Dat was pas een toestand.
Door een stomp op mijn trompet
Veel bezoeken aan een pijnbezorgende tandarts
Weg boventand
Toveren met kinderen
Toveren in Indië
Uitspugen bij het kosten
Oppassen bij sportinspanning,
Niet uitbundig lachen
Gevaar bij het houden van een toespraak.
Kauwgum kan je vergeten
Met eten moet je het weten
Die verdomde tandarts Ament
Twee meter lang
Zijn dikke vingers pasten niet in mijn mond
Een jaar lang gerommel
Maar op appèl bij de kapitein van de kazerne
Daar was het plaatje een redmiddel
De meest ideale smoes
om twee dagen met Carnaval niet te verschijnen
Goed voor de zwaarste straf
Ingerukt korporaal lacht hij.
Hij gelooft mijn verhaal
Mijn vriend zonder smoes
krijgt 10 dagen zwaar
Op papier durf ik het nog niet
Kortom verhalen genoeg
Mijn tanden

AJB 21.01.06

Sofie

Mijn gast heet Sofie
Fel ,klein, speels ,ondeugend
in het donker leer ik haar te jagen
gekef, geblaf en gegrom
driftig heen -en weer geloop
waarom het gaat weet ik niet
overdag wordt ze gek van onze duiven
gaat spontaan met tassen of de inhoud aan de haal
geen plastic zak is veilig
zit doodleuk in het zwembad af te koelen
Springt uitgestrekt in het 20 graden warme zwembad
hopt dan nat tijdens de siësta op mijn buik,
ploegt het grind op om botten te verbergen
Helaas was ook mijn moeders strohoed haar prooi
Betraapt kijkt ze me onbevangen aan

Nog ver verwijderd is ze van doggy dancing
blijft voor AF liggen al ben ik 50 meter ver weg.
Ninjo de buurhond is zwart en oud
speelt wel maar vlucht voor haar weg in hogere gelegen terrein
dan is drukke Sofie niet blij.
Enfin dit was het in het kort
een notitie uit het leven van Sofie
ze komt uit Rotterdam

Casanova

Casanova, de machtig grote kater van buurvrouw Claudia maakte het vandaag wel heel bont. Normaal is hij onzichtbaar en bij een sporadische ontmoeting niet om aan te zien! Vuil is zijn voorkomen, krullen verward, groezelig, grijs, kijkt niemand aan en heeft niemand nodig deze gecasteerde Siamese kater.

Alleen 's nachts kom je deze vreemde vogel in de uitgestrekte woonwijk tegen. Vandaag is het anders.

Bij een koffie partijtje met Duitse dames, alleen Engelsen drinken thee, zie ik een heel andere Casanova. Hij vertoont zich plotseling, prachtig geborsteld met zwarte haren en fonkelende ogen trotst aan onze Sofie.

Die zet het prompt op een spelen met deze immens grote kater.

Springt op -en over zijn rug en bijt speels in zijn nek.

Het is een parmantig gezicht want Casanova beantwoordt haar spel op een adellijke wijze. Hooghartig dat wel maar zeker welgemeend, kortom hij stelt het op prijs!

Sofie geraakt door het dolle en haalt alles uit de kast.

"Waf" keft ze hem toe en springt over de kater heen uitgestrekt, met de poten vooruit, in het blauwe zwembad.

"Dasz gibts doch nicht " hoor ik de dames roepen.

Zij weten niet dat ik Sofie aan het trainen ben met onder water zwemmen op een zeehonden manier.

"Hilfe "roept Claudia," Sofie kan niet uit het zwembad, er is geen Romeinse trap".

"Kef"blaft Sofie en klautert rechtstandig via de metalen ladder omhoog.

Zij heeft geen aandacht voor de dames en geen blik voor haar trainer.

Samen met haar Casanova verdwijnt zij om de hoek.

Thuis gekomen beloon ik haar voor de kunstjes en probeer haar bij te brengen zich eerst te drogen alvorens druipend nat de huiskamer in te rennen. Vooral nu ik vanwege mijn aanstaande vertrek naar Nederland de tegels met groene zeep een beurt geef, kan ik haar niet gebruiken.

Sinds deze week, felice de verano, moet ze in de buitenkeuken blijven.

Volledig schenk ik haar mijn vertrouwen dat ze terug komt van haar speelse avonturen. Handig heeft ze nogal wat ontsnapgaatjes in onze tuinafscheiding gevonden.

Als je roept komt ze uiteindelijk wel, maar de snelste methode is de auto te starten en elektrische poort te openen.

Dan staat ze aan je voeten

Dan wil ze mee.

Enfin dit is mijn laatste bericht over Sofie uit Rotterdam

ajb 25.06.06

Harmonieus

In El Paradiso wonen dieren en mensen gezellig en harmonieus bij elkaar. Nu de herfst aangebroken is voegen vrolijke vleermuizen zich in het gesprek. Het is nog steeds warm, hun buikjes vol van muggen die nog zoemend in de lucht zijn. "Lekker, lekker", piepen zij terwijl ze weer een duikvlucht naar ons maken. Met Sofie maak ik een wandeling en bespreek onze verhouding.

"Je bent mannegek Sofie, eenkennig en eerlijk gezegd werkt dat op mijn zenuwen."

"Hé ouwe, je gaat toch weer niet de hort op", keft Sofie met haar hoge stem.

"Je kunt niet mee, in Spanje mogen honden niet in een café of restaurant. Hoe dikwijls moet ik je dat nog zeggen, Sofie"

"Naar het bos wil ik en niet naar het café, hoor je?"

"Jij bent hond, je hebt niets te willen en niet zo brutaal zeg", geef ik haar van repliek.

"Kef, kef, ik spring toch in je auto"

"Stop Sofie, je denkt slim te zijn met je te verstoppen wanneer ik alleen al naar de sleutels kijk ", zeg ik pissig.

"Kan je wel, jij bent groot en ik ben klein, " hapt ze naar mijn hand.

"Geen probleem, dan ik ga eerst naar het zwembad of naar de WC en pak stiekem de autosleutel. Ha, ongemerkt ben ik dan weg"

"Dat gaat niet ouwe, want altijd en overal volg ik je, dat heb je toch gemerkt?"

"Dan stop ik in de bench," zucht ik.

"Kef, kef, dan moet je me eerst maar eens te pakken zien te krijgen, stijve hark".

"Dan doe ik de kamerdeur dicht "

"Stom, ouwe! Je hebt verzuimd de keukendeur te sluiten, ik zit al lekker in je auto."

"Pas maar op, dan laat ik je pakken door mijn vrouw. Hoor je dat?"

"Leuk, dan roep ik - pak me dan als je kan - en spring onder de bank.

"Met een snoepje, dommerik, dan kom je er wel onderuit"

"Dat, dat noem ik nou intens gemeen, echt iets voor mensen. Waarom moet dat? "

Zo komt het dat de "verlaat het huis" procedure opgewonden en hectisch is. Het snoepje moet van een hoog kaliber zijn want anders trekt ze er haar snuit voorop. Haar vangen is er niet bij; op de tafel, onder de stoelen, op de Indische kast, via de TV naar de camera van de computer springt zij. Heel de Skype wereld zal het zien dat twee mensen hun handen vol hebben aan die koppige Rotterdamse Sofie. Toegegeven, gevangen op het kozijn is het hoopje zieligheid. Denken lijkt ze nu ook te kunnen, van luisteren wil ze niets weten. Je kunt me wat, roep ik en rij claxonnerend weg.

"Is dit nu harmonieus samenwonen, Sofie?"

ajb 10.06

Voetbal

Mijn kostganger Sofie houdt niet van voetbal
De wereld kampioenschappen in Duitsland komen er aan
Dat moeten wij samen genieten
Maar deze hond kan geen TV zien
Zij hoort wel de telefoon of deurbel op het scherm
Dwingt dan keffend de deur te openen
Zij zal in Rotterdam wel als schoothondje op de stoel mogen
Bij mij mooi niet hou ik me stoer
Allee, de poef is het compromis, na eindeloos gezeur.
Dan begint de oefenwedstrijd

De pers dwingt van Basten iets te zeggen
Hij geneert zich voor zijn eigen onzin.
Gymnastiek van Olga Commandeur laat ik ze doen
oefening baart kunst zegt de bondscoach
Daar zit wat in
Zo oefen ik met Sofie in het aannemen van een bal.
Dat lukt goed maar afgeven wil ze niet.
Met haar poten wil dit meisje geen bal beroeren
Van voetbal wilt ze niets weten.
Tijdens de wedstrijd slaapt ze en denkt

vijftig duizend oranje gekken in Rotterdam
een paar miljoen in Nederland
zij verwachten wonderen
van Kameroen wordt gewonnen
De Pers praat ze de hemel in.
Dan kreunt ze.
" Bausch maak me maar wakker wanneer het echt leuk wordt "!
Het werd één nul voor Nederland
Sofie liet ik slapen

AJB 0506

Oorvrijg

De telefoon rinkelde, het is Zaterdags vroeg, zeven uur.

Nog slaapdronken met een punthoofd van het avondje kegelen pak ik de hoorn op.

“Hoi Albert, Je staat weer eens in de krant, de Limburger”

Het was Jos een kennis waarmee ik helaas door zijn treurige scheiding het contact verloren had. “Ik wist niet dat je bedrijf overgenomen en de hele familie aan de kant is gezet. Bosch Datacom gaat kennis verkopen in plaats van dozen.

Worden daarmee modems bedoeld Albert?”

“Wat is dit voor een onzin” antwoord ik

“Nou, je kunt het beter zelf lezen, kerel” zegt Jos en legt de hoorn neer.

Zo komt het dat ik met stijgende verbazing het artikel in de Limburger lees.

Een drs. V zit sinds het begin van 1994 bij Bosch Holding. Eerst via zijn adviesbedrijf V Technologie. Van lieverlee groeide hij in het bedrijf. Aanvankelijk liet hij zich voor zijn diensten betalen in aandelen en opties. Eigenlijk was ik te duur voor een bedrijf als dit, schrijft de krant. Na enig duw-en trekwerk wist hij 75 procent van de aandelen te bemachtigen. De rest zit nog bij de familie Bosch, wier daadwerkelijke zeggenschap is teruggebracht naar nul. Sinds zijn aantreden is het bedrijf professioneler geworden vindt drs. V. Besluiten worden niet meer in de boezem van de familie genomen, maar in het managementteam. Na vier verliesjaren gaat het weer goed en dit jaar 1997 schrijven we weer zwart en de markten zijn gigantisch voor onze software producten.

Wij staan op het punt een belangrijke speler in de Internet markt te worden.

Bosch was in 1994 in de problemen gekomen wegens de dumprijzen van modems die door de Telecom bedrijven van de ene dag op de andere voor niets worden weggegeven.

Volgens Europese wetgeving verboden, maar wat stel een wet nog voor.

Het gevolg was een hoge voorraad onverkoopbare modems die bijna de nekslag was.

Dat was de reden dat Bosch en zijn zonen, met dank aan een Duits participatie bank, het veld moest ruimen.

Het is niet te geloven, in het dagblad zegt de oplichter gewoon hoe hij de meerderheid van de aandelen heeft bemachtigd. Een journalist moet toch wantrouwig worden wanneer hij hoort over “enig duw en trekwerk”. Alsof het de gewoonste zaak van de wereld is geeft drs. V toe dat hij het bedrijf in zijn macht heeft en dat Bosch en zijn familie er naar kunnen fluiten. Hoe is het mogelijk dat een krant, het is een zekere Smeets die dit artikel geschreven heeft, dit kan publiceren zonder de moeite te nemen contact met mij te zoeken om de feiten na te gaan. Juist de Limburger waarmee ik in het verleden al zoveel te stellen heb gehad en die stelt zich aan de hoge ethiek vast te houden van hoor en wederhoor.

Verslagen zit ik slurpend aan een kop zwarte koffie en denk in opkomende daglicht na.

De jarenlange strijd met drs. V. en consorten heeft mij veel energie en geld gekost en mijn gevoel voor gerechtigheid is totaal verdwenen. Een concurrentie beding beperkt mijn actie vrijheid zolang ik nog aandeelhouder ben. Mijn salaris vanuit het bedrijf Bausch wordt niet meer betaald want zelfs dat contract wordt niet nagekomen.

Piekerend, herinner ik me het gesprek met mijn advocaat toen ik met de problematiek aankwam. Hij had uiting gegeven aan zijn onvermijdelijke afkeer over wat hij gelezen had en luisterde met grote belangstelling naar mijn verdere toelichting. De ongeldig bijeengeroepen aandeelhouders vergaderingen waarbij ik zelf niet aanwezig ben geweest, de onjuiste notulen en fraude met de kamer van Koophandel inschrijving. Het arglistig faillissement van het

Duitse bedrijf Bosch Datacom, mijn hoofdelijke borgstellingen die liepen bij de diverse bedrijven van Bosch.

Hoe drs. V mij daarmee in zijn macht heeft gekregen.

Hoe het merk Bosch Datacom in alleen Bosch veranderd werd.

Nu werden de onrechtmatige zaken helemaal onder mijn naam bedreven.

“Moeilijk, moeilijk Bosch. Laat ik eerlijk tegen je zijn. Er wordt van ons advocaten, wel eens beweerd dat wij onze cliënten aanmoedigen te pas en te onpas te procederen, omdat een dergelijke actie ons kennelijk in staat stelt grote honoraria op te strijken. In jouw geval ziet het er hopeloos uit want alhoewel de zaak er goed voor staat zullen er heel wat processen gevoerd moeten worden om je gelijk halen. Dat zal veel geld kosten.

Voor buitenstaanders is een goede rechtszaak alleen maar brood en spelen.

Wij, juristen, zijn maar al te goed op de hoogte van de kosten van procederen.”

Ik dacht na over de kosten van rechtvaardigheid, iets waarbij ik niet te dikwijls stil stond.

“Ze kunnen je ruïneren“, zei mijn advocaat.

“Ik dacht dat alle mensen in dit land gelijke toegang tot het recht hadden”, vervolg ik.

“In theorie wel. Ja. De praktijk is dikwijls anders” zei de advocaat.

“Bent U een rijk man, meneer Bosch?”

“Nee, alles zit in mijn bedrijf, daar kan ik niet aankomen. Ik heb mijn hele leven hard gewerkt en ik kan het net redden. Ik bezit een eigen huis, een auto, mijn kleren.

Ik heb een klein pensioenregeling en een paar duizend aan spaargeld.

Ik ben maar een gewoon, onopvallend mannetje”.

“Dat bedoel ik nou, zei de advocaat.” Tegenwoordig kunnen alleen rijke mensen tegen andere rijke mensen procederen. Bodem procedures duren lang en na een lang proces, nog maar niet te spreken over hoger beroep, kunnen de kosten wel tien keer hoger uitvallen dan het behaalde voordeel van Uw recht. Meestal zijn bedrijven gedekt door een verzekering en ze gaan door tot u erbij neer valt. Zelfs wanneer U wint is het maar de vraag of de rechter U de gemaakte kosten laat vergoeden”.

“Hoe staat het met mijn rechtskundige hulp“ vraag ik

Zoals de meeste mensen heb ik er wel van gehoord, maar me er nooit in verdiept.

“Waarschijnlijk anders dan U denkt” zei de advocaat. “Om daarvoor in aanmerking te komen, moet u aantonen dat u geen vermogen bezit. Dat is op u niet van toepassing. Voordat U het krijgt zouden eerst uw huis, auto en spaargeld opgesoupeerd moeten zijn.

“Dus ik zou in beide gevallen geruïneerd zijn“, vervolg ik.

“Meneer Bosch, ik vind het werkelijk bijzonder vervelend voor u. Ik kan u wel aanraden een langdurige, kostbare rechtszaak te beginnen, maar ik vind oprecht dat de beste dienst die ik U bewijzen kan, is u op de gevaren en valkuilen zoals ze werkelijk zijn attent te maken. Er zijn een heleboel mensen die heet van de naald een proces zijn begonnen en er later bitter berouw van hebben gekregen. Sommigen zijn zelfs de jaren van spanning en geldzorgen nooit te boven gekomen.

Ik stond op. “U bent eerlijk geweest en daarvoor dank ik. Er zit niets anders op om creatief een oplossing te zoeken want in feite ben ik al bankroet. Erger kan het niet worden. Alleen zal ik het niet toestaan dat mijn familienaam verkeerd gebruik wordt en moet ik er voor zorgen dat er in deze zaak geen winnaars zijn.”

Na tot 1996 vruchteloos met advocaten en een arbiter aan de slag te zijn geweest koos ik voor een “schelmen roman oplossing“ met steun van een voormalige Duitse controller die de streken van de juridische sector kende. Wat daarna volgde kan een dik boek vullen want deze Duitser was nog beter bedreven in treiteren dan die drs. V.

Dit verhaal gaat slechts over klein akkefietje waarmee ik betaling van mijn achterstallig salaris afdwing en de Pers inlicht over de feitelijke toestand van zaken zonder daarbij in gevaar te komen van een aanklacht wegens smaad.

De maandag na het artikel in de Limburger bel ik de redactie op en vraag naar de heer Smeets. "Waar wilt U de heer Smeets over spreken, vroeg een secretaresse. "ik wil persoonlijk een afspraak maken hem om over het kranten artikel van 11 juni te spreken. Daarin wordt mijn naam genoemd en wordt een verhaal geschreven dat op belangrijke punten afwijkt van de waarheid. Daarover wil ik over praten.

"De heer Smeets kan helaas geen mensen op zijn kantoor ontvangen, zei de secretaresse. Als u misschien zo vriendelijk zou willen zijn om een brief of e-mail te schrijven, zal er zeker aandacht aan worden geschonken." Zij legde de telefoon neer.

In mijn e-mail schrijf ik de journalist over de kwestie, over de vijandige overval die Vola op het bedrijf Bosch Datacom heeft gedaan en over het feit dat mijn kant de zaak ook belicht moet worden. Het principe van hoor en wederhoor, toch. In de Internet hype waarin wij nu leven zijn dit soort praktijken schering en inslag. Vergeet U niet dat mijn bedrijf de eerste Internet provider van Nederland was met Infoboard. Mijn naam en van mijn familie worden in het artikel belachelijk gemaakt. Tevens herrinner ik hem aan de belofte van de Limburger uit 1991. Toen werd mijn persoon en de Limburger samen wegens smaad door Gedeputeerde Staten voor de rechtbank gedaagd. Dat werd prompt door GS verloren, maar daarna kwam de hele pers van Nederland over mij heen.

Het werd aanleiding tot het Limburgse bouwschandaal en sindsdien ben ik Limburg niet welkom. De Limbuger maakte van mij een soort klokkenluider. Het dagblad breide mijn interview over overdreven relatiebeheer in Limburg uit naar corruptie praktijken.

Het kan toch niet zijn dat de Limburger mij niet meer kent en haar belofte " U kunt altijd rekenen op een wederwoord, meneer Bosch " vergeten is. Een mooie boel!

Toen ik na een week nog geen antwoord ontvangen had, belde ik opnieuw de secretaresse. "Sorry meneer Bosch er is iets fouts gegaan met de computer en uw bericht is verloren gegaan. Omdat de heer Smeets voor een paar weken in het buitenland is, stel ik voor U te richten tot de hoofdredacteur.

Die heeft het wel verschrikkelijk druk, dus wees kort en duidelijk. "

Geïriteerd verstuur ik de e-mail naar de hoofdredacteur met een cc naar Smeets.

Na twee weken kwam er antwoord van een secretaresse, waarin stond dat een brief voor de rubriek van ingezonden stukken wellicht tot de mogelijkheden behoorde. De juridische afdeling had de zaak onderzocht en vond dat er met het artikel en haar zorgvuldigheid niets aan de hand was. Het is duidelijk dat ik werd afgescheept en een kans op rectificatie dan wel wederwoord zat er niet in.

Men kende geen Bosch meer!

Maar ik ben er geen man voor om op te geven

In de stadsbibliotheek van Roermond verdiepte ik mij in zaken rondom "smaad" en ontdekte dat het geen vrolijk dossier was. Er was een zaak bij van een man van middelbare leeftijd die een proces begonnen was tegen een krant, dat hij gewonnen had, en de uitgever was tot 20.000 gulden schadevergoedingen en onkosten veroordeeld. Maar in hoger beroep had uitgever weer gewonnen en was de schadevergoeding afgewezen en beide partijen moesten hun eigen kosten betalen, Weer gaat de man in beroep en wint uiteindelijk na veel jaren en hoge proceskosten. Hij krijgt wel zijn schadevergoeding toegewezen maar over de opgelopen proces kosten van 50.000 gulden wordt niet meer gesproken. De uitgever had een meervoud aan kosten gemaakt maar was daarvoor verzekerd. De aanklager had wel gewonnen, maar was voor zijn verdere leven geruineerd. Op de foto, s stond hij er in de eerste jaren als een

energieke man bij. Vijf jaar later was hij een wrak geworden, vermagerd door de eindeloze spanningen en de zich ophopende schulden. Hij is bankroet gestorven, maar zijn reputatie was hersteld.

Dan kom ik een interessant artikel tegen.

“Smaad is opzettelijke aanranding van iemands eer of goede naam door tenlastelegging van een bepaald feit met het kennelijke doel daaraan ruchtbaarheid te geven en die ertoe leidt dat hij in diskrediet gebracht of geschaad wordt in zijn ambt of beroep of bedrijf.”

Dit lezend speelt een preek van een advocaat tijdens de smaad zaak van de Gedeputeerde Staten van Limburg door mijn hoofd.

Bij het gerecht kunnen alle beweringen openlijk gepubliceerd worden, zonder dat ze bewezen worden. Alles wat tijdens de zitting van het gerecht wordt gezegd kan gepubliceerd worden op voorwaarde dat het verslag eerlijk, gelijktijdig en nauwkeurig plaats vindt. Dat was natuurlijk ter bescherming van rechters, getuigen, politieagenten, verdedigers en zelfs de gedaagde om te kunnen verklaren wat zij menen dat de waarheid is, ongeacht de uitkomst van de zaak, dacht ik. Deze ontheffing van iedere reactie door een persoon, hoezeer ook beledigend, belasterd, onteerd of gesmaad, enkel op voorwaarde dat die verklaring werd gedaan tijdens de zitting, heette “ absolute onschendbaarheid”

Dat is de oplossing denk ik terwijl ik in regen en felle wind terug fiets naar mijn dorpje. Dat zal ik morgen ten uitvoer brengen.

Tevreden dronk ik die avond bij de koffie een brandy.

De volgende morgen, na een stevig ontbijt, kleeft ik me in een rode golfbroek en passend rood shirt. Met het oude rode golfje van mijn vrouw rij ik vastberaden naar het industriebedrijf waar mijn bedrijf Bosch Datacom gevestigd is.

Alles ziet er nog hetzelfde uit als op Kertsmiss 1994 toen ik het bedrijf voor de laatste keer verliet alleen nu ontsiert een groot reclame groot bord Bosch de gevel. Toen heb ik na lang onderhandelen met mijn opvolger, drs. V. uiteindelijk mijn arbeidscontract rond. In een bijlage werd vastgelegd dat ik tot 1998 tegen een kleine maandelijkse vergoeding als adviseur voor het bedrijf zal werken. Voor projecten die ik binnen breng is een kleine commissie afgesproken. Het contract wordt door mij, onder aanwezigheid van de financiële directeur Dick H. en controller Fons de H, ondertekent. Zij bedanken mij voor het getoonde geduld en zullen er zorg voordragen dat drs. V het contract tekent. “Hij is even de stad in, kerstpullen inkopen, begrijpt U wel meneer Bausch”, zei de controller.

“ Een kopie kan U begin 1995 verwachten”.

Opgelucht ga ik weg omdat nu weer aan de toekomst van het bedrijf gewerkt kan worden. Ten eerste zal ik een Internet Academie starten om op “betaalde manier” de markt voor te lichten over de mogelijkheden van zaken doen over, in -en met het Internet. Dit trucje had ik met Infoboard in Brussel zeer succesvol uitgehaald. Daarmee was Infoboard in Brussel de eerste Internet Provider -en trendsetter van België geworden.

Omdat in het nieuwe jaar het contract niet komt, hoor ik via een telefoontje dat drs. V weigert de bijlage te ondertekenen. Ergo het standaard arbeidscontract dat ik mede ondertekend heb zal gelden. De bijlage was verdwenen, meldde hij via zijn secretaresse.

Toen is het gedonder begonnen. De inmiddels gestarte Internet Akademie werd brutaalweg gebruuskeerd, mijn zaken partners werden bedreigd en het werken onmogelijk gemaakt. In het kelderkantoor van mijn woning heb ik alles op alles gezet om alsnog tot overeenstemming te komen. Er werd in overleg met de participatiebank een arbiter

aangesteld die de partijen tot elkaar zou brengen. Helaas na een jaar gaf de dure arbiter zijn opdracht terug omdat drs. V geen medewerking gaf. Zijn advies was om via de rechter mijn recht te halen, de hoge rekening moest wel betaald worden. Het was alles een vooropgezet plan van drs. V om tijd te winnen, beloftes te doen, niet na te komen en agressieve advocaten op mijn dak of die van mijn medestanders te sturen. Deze kille oorlog was niet in mijn koude kleren gaan zitten en het heeft ruim een jaar geduurd, ik heb me langdurig ziek moeten melden alvorens ik weer aan mijn werk “nietsdoen in mijn kelder” begon. Door een concurrentie beding in het arbeidscontract en in een aandeelhouders contract met de participatie maatschappij (BGA) was de sector waarin mijn expertise lag verboden terrein. Als klap op de vuurpijl van treitering wordt de betaling van mijn salaris na mijn gezond melding niet hervat. Op mijn brieven kwam geen antwoord.

Daar ga ik nu een eind aan maken denk ik terwijl ik me aanmeldde bij de balie van het kantoor.

“Hallo “ mijn naam is Bosch. Graag zou ik drs. V spreken maakte ik me bekend.

“Oh U bent meneer Bosch zegt een jong meisje “ prettig met U kennis te maken.

Ik zal de secretaresse van drs. V bellen dat u er bent. U heeft toch een afspraak?” .

“Laat maar zitten, dacht ik en wachtte af “

“Drs. V is er niet en wilt trouwens niet met u spreken, zegt zijn secretaresse.

Bovendien heeft U heeft geen afspraak.”

“Dat heb ik toch niet gezegd “vervolg ik vriendelijk. “Kan ik dan de chef personeelszaken spreken, de heer Larry T.?”

Even later komt Larry naar me toe , geeft me een slap handje en vraagt” wat kan ik voor U doen. “ Niet te geloven. Hier staat een jongeman die ik jaren geleden aangenomen een vak had geleerd en nu deed alsof ik een onbekende was. Vergeten, dat hij het eerste jaar de ene fout op de ander stapelde en dat hij alleen dankzij de bescherming van mijn zoon nog in dienst was.

“Larry, ik kom voor twee zaken; Ten eerste waarom wordt er niet betaald.

Ten tweede wil ik nu eindelijk mijn arbeidscontract hebben. Kan dat?

Larry strijkt door zijn dunne haar, kijkt me omhoog aan en zegt,

“Nee, daar heb ik toestemming nodig van drs. V,” zegt hij.

Intussen zijn de deuren van de kantoren opengegaan en zie ik veel werknemers naar mij kijken. “ Mensen “roep ik luid. “Hebben jullie even tijd voor een korte verklaring?

In het kort leg ik het personeel uit wat er aan de hand is, welke praktijken drs. V er op na houdt en hoe hij er alles aan doet mijn naam en die van mijn zonen zwart te maken.

“Jullie moeten begrijpen dat ik niet toesta dat hij mensen en bedrijven oplicht onder de naam Bosch. Als ik jullie was zou ik bedanken om voor dit frauduleus bedrijf te werken. Zelfs deze Larry doet mee en wilt mijn arbeidscontract dat ik in 1994 ondertekend heb niet geven. Hij wordt door drs. V onder druk gezet de onwaarheid te spreken.

Mensen, dit kan toch niet, dit mag toch niet, beoordeel zelf!

Hiervoor moet ik Larry een oorvijs geven”.

De man in kwestie kijkt me ongelovig toen ik gelijktijdig uithaal en hem een ferme maar geen kwaadaardige tik om zijn oren geef.

“En nu snel naar je archief en breng me als de weerga een copie van het contract “, waarschuw ik hem. “Anders draai ik je oor om! “

Er welden tranen op in zijn ogen en hij riep “Auw”.

“Stop, stop, hou op”, komen werknemers naar me toe .” Meneer Bosch dit kan U toch niet doen”. Jongens, let op, ik kan nog veel meer. Zorg er voor dat ik nu mijn kopie krijg “ roep ik en schop om indruk te maken een grote plantenbak om.

Larry maakt zich uit de voeten en komt snel terug met een kopie zonder bijlage.
“Ik zal zorgen dat er weer betaald wordt” zegt hij klein als een muis,” maar geloof me meneer Bosch, een bijlage heb ik niet.”
“Dat zal ik geloven” zeg ik, “die heeft drs. V verdonkermaand”
Dat was fase één, denk ik, nu op naar fase twee van het plan.
“Ok nu je beloofd heb weer te betalen moet je nu de politie bellen. Het spijt me dat ik je oorvijs gegeven heb en dat ik je mishandeld heb. Dat mag niet volgens de wet “.
“ Maar dat doe ik niet meneer Bausch” zegt Larry kleintjes.
“Doe wat ik je opdraag “, donder ik,” want anders stomp ik je een bloedneus.
In de hal zal ik wachten tot de politie komt, basta ”.
Toen ik na lang wachten het politiebureau zelf belde om aan te dringen op spoed vanwege de vecht partij in het bedrijf hoorde ik dat de politie onderweg was.
Niet lang daarna kwam er met loeiende sirene een politie wagen het terrein oprijden.
Twee potige politieagenten sprongen er uit.
“Is hij het? roepen zij en slaan mij hardhandig in de boeien.”
Larry knikt en vlucht het kantoor in. In zijn kamer hoor ik het gesprek met de brigadier dat gaat: over mijn oud directeur, er is een conflict over een arbeidscontract en betaling..
“Nee het doet niet zeer. Met hij een natte zakdoek tegen zijn oor verschijnt hij op de gang.
“De heer Bausch heeft mij opzettelijk een draai om me oren gegeven”
“Is dat waar vraagt de brigadier aan mij “.
“Ja, dat heb ik gedaan “,
De politieagent draaide zich ongelovig om. “Wat zegt u”? vroeg hij
“Dat heb ik gedaan, ik heb hem opzettelijk een draai om zijn oren gegeven.
Dat is toch mishandeling, is het niet?”
Het gezicht achter de zakdoek knikte en de politieman vraagt.
“Mag ik vragen waarom “
“Oh, wat dat aangaat”, antwoordde ik “dat ben ik uitsluitend bereid in een verklaring op het politiebureau uit te leggen “.
De politieagenten weten niet waar zij aan toe zijn en overleggen samen.
De oudere, een brigadier zegt “ de heer T wilt de zaak helemaal niet vervolgen “
Ik haal mijn schouders op, dat kan niet.“Dat is toch de wet, er is een wetsovertreding begaan.De politie moet op de hoogte worden gesteld.
“Heeft de heer Bosch U schade toegebracht?” vervolgt de brigadier
“Nee”, zegt Larry,”meer dan een zacht tikje was het niet”.
“Dan zullen wij het hier maar bij laten, hoor ik de brigadier zeggen.
“Niks daarvan, roep ik “ daar heeft de heer Thomas niets aan te willen,” Wet is Wet.”
De brigadier zuchtte “uitstekend, meneer.
Dan moet ik u verzoeken met ons mee naar het politiebureau te gaan.”
De handboeien mochten los en na een korte rit in de politieauto bereikten wij het politiebureau. Het rode Golfje bleef achter.

Op het bureau werd ik in een cel opgesloten, na ontdaan te zijn van mijn broekriem en schoenveters. Dan onstondt er een hele commotie toen bij het fouilleren een piepklein rood mesje uit mijn broekzak kwam. Het leek wel op een bommelding, zo groot was de opschudding op het Roermondse politiebureau.
Na twee uur kwam een oude rechercheur me opzoeken.
“Hoe gaat het nu meneer Bosch, voelt U zich goed bij Uw hoofd”.
“Ik wel “ is mijn antwoord “ is er iets mis”, vraag ik belangstellend.
“Nee, nee antwoordde de rechercheur, “dit is alleen een routine vraag.

Wilt U bijstand van een priester, arts of advocaat?“ .“Man doet niet zo dramatisch”. U hoeft alleen maar een procesverbaal op te nemen van de mishandeling, zo is het toch. Komt er nog wat van of blijf ik onder arrest?”

“Dat beslist de officier van justitie” bromt de oude en sluit de glazen cel omstandig af.

In die open cel zat ik werkelijk te koop want iedere bezoeker die passeerde keek nieuwsgierig naar die opvallend rode verschijning met een hoofd vol grijs krullend haar.

Vreemd dan valt me iets in. Impulsief heb ik me vanmorgen laten inspireren door de rode reus, een befaamde socialistische activist uit de jaren zeventig en tachtig. Die kwam altijd omstandig met veel show en dramatiek op voor het onrecht dat de armen onder ons werd aangedaan. Niets was te gek en bij zijn acties was hij altijd gekleed in een rode toog. Werd dan weer eens opgepakt en de daaropvolgende rechtszaak was prompt weer een spektakel van belang. Hij haalde de Televisie maar hoewel in de pers gedetailleerd over hem en zijn acties is geschreven, werd hij door de bovenwereld van onze maatschappij voor een dorpsgek versleten.

Daar dacht ik over na omdat er toch niets te lezen was in de cel.

Plotseling trok een complete brugklas aan mijn glazen hok voorbij

Die waren op excursie bij de politie, hoorde ik.

“Is dit nu een dief of gemene moordenaar” hoorde ik een jongetje aan zijn meester vragen.

Het antwoord verstond ik niet want de groep werd haastig voortgedreven.

Veertig paar ogen keek mij nieuwsgierig aan.

Gênante vertoning, dat moest ik toegeven.

Toen kwam eindelijk het verhoor en de opmaak van het proces-verbaal.

Nog nooit had ik zoiets meegemaakt.

Nauwkeurig beschreef ik de gebeurtenissen van mijn moedwillig gegeven oorvijs.

Zij willen alles weten, ook waarom ik dit gedaan heb. Zakelijk vertel ik: hoe ik deze morgen naar mijn bedrijf gereden ben om aan de directeur Drs. V te vragen mijn salarisbetaling te hervatten. Ook dat deze man, mijn opvolger, mij al jarenlang treitert en medewerkers aanzet tot frauduleus gedrag. Enfin, toen de directeur mij niet wilde ontvangen heb ik met de personeels manager, Larry T. gesproken en tijdens dit gesprek heb ik hem gewezen op zijn onoprecht gedrag. Het was een gesprek van man tot man dat geheel zijn uitwerking miste.

Tja, toen heb ik hem, ter aansporing zijn gedrag te verbeteren, een oorvijs gegeven.

Omdat de Nederlandse rechtstaat en haar politie dit soort praktijken wegens tijdgebrek gedogen heb ik gemeend de heer Larry T ouderwets met een oorvijs tot de orde te roepen. Natuurlijk weet ik dat dit fout is en dat er niet voor eigen rechter gespeeld mag worden. Ook begrijp ik dat dit een geval van mishandeling is en bestraft moet worden.

Daarvoor neem ik de verantwoording.

De politie agenten knikken en tikken met één vinger moeizaam het procesverbaal in de computer Bij het uitprinten loopt prompt het papier vast en vriendelijk help ik ze het probleem op te lossen. Dat moet voor de buitenstaander een prachtig gezicht zijn ,denk ik stilletjes lachend, politie met misdadiger samen gebogen over een onwillige printer. Tussendoor kwamen diverse heren in burger meeluisteren naar het verhoor. Wie ze waren , wat zij deden en moesten, dat wist ik niet.

Ze zeiden niets en er was niemand die ik kende.

Na lezing van het procesverbaal liet ik enige wijzingen aanbrengen vanwege de zorgvuldigheid. Er mocht geen enkele twijfel bestaan “er had een mishandeling plaats gevonden”. De oudere brigadier werd ongeduldig. “Ga maar verder collega, ik ga buiten een sigaretje roken “, knorde hij en riep er een jonge agente bij.

De uitdraai van het procesverbaal las ik rustig door, nam ruim de tijd ervoor en op elke pagina plaatste ik een paraaf..

Zo, alles staat mooi op papier dacht ik tevreden.
Terug in mijn cel duurde het nog geruime tijd alvorens de brigadier mij ophaalt.
“De officier van justitie vindt geen aanleiding U nog langer in bewaring te houden.
U wordt berecht door de politie rechter.
De dagvaardegging komt vanzelf, als ik U was zou ik een advocaat zoeken.
Omdat ik de buurt van Uw bedrijf woon zal ik U een lift naar Uw auto geven.”
De broekriem en veters kreeg ik terug, het mesje bleef als bewijsmateriaal achter en
daarvoor kreeg ik een ontvangstbewijs

Een week voor de zaak voorkwam werd door de nieuwsredactie van de belangrijkste
Dagbladen in Limburg en Nederland een aantal e-mails ontvangen van een onbekende
afzender “roodneus”, waarin de tip werd gegeven van een zaak van mishandeling, die Vrijdag
a.s. , op de rol van de rechtbank in Roermond stond.
Het was een geval van uitlokking van een misdaad door de “Limburger” en een
geïnterviewde drs. V. die toegaf met enig duw –en trekwerk de meerderheid van een bedrijf
overgenomen te hebben om ze vervolgens voor goed geld te verkopen.

Op de dag van de rechtszaak was Albert Bosch ruim op tijd in de rechtbank en hem werd
verzocht te wachten tot de zaak voorkwam.
Toen hij in de beklagde bank plaats nam bemerkte hij dat er veel publiek was en dat de
persbanken redelijk vol zaten. Voordat hij naar binnen ging zag hij de heren T. en V met
een advocaat zitten. Zij waren kennelijk als getuige opgeroepen.
Toen de rechter vroeg waarom de verdachte geen bijstand van een advocaat had ingeroepen
en voorstelde de zitting te verdagen verklaarde Bosch dat hij zijn eigen verdediging wenste te
voeren.
De rechter haalde zijn schouders op, maar stemde toe.
De officier van justitie gaf een kort overzicht van de feiten en er werd nogal wat gemompeld
in de zaal toen hij vertelde dat Bosch zelf op die bewuste ochtend
het slachtoffer gedwongen had de politie te bellen om de mishandeling aan te geven.

Op de vraag van de rechter of de verdachte zich schuldig verklaart antwoord
de verdachte duidelijk. Nee, onschuldig.
Hij wilde voorkomen dat een getuige verhoor als - niet noodzakelijk - verklaard werd.
Drs. V. moest even in de getuige bank plaats nemen, dat was de opzet.
Vervolgens wordt de brigadier opgeroepen te getuigen. Geroutineerd deed hij, na de eed te
hebben afgelegd, verslag van de aanhouding en ging achter in de zaal zitten.

Dan komt de zenuwachtige Larry.T in de getuigenbank en ook hij legde de eed af en
vertelt over de oorvijg, over het feit dat een kopie van het arbeidscontract langdurig op
aandringen van zijn baas drs. V is achtergehouden en dat die geen toestemming gaf te betalen.
“Die Bosch een beetje treiteren,” had hij gezegd, voegde de heer Larry.T. er ongevraagd aan
toe. De verdachte dacht verrast, “de oorvijg heeft toch gewerkt”
De advocaat van drs. V. komt luid protesterend overeind tegen het verhoor van de officier en
wilt de verklaring over de “druk” van drs. V laten vervallen.
Daar is de rechter het niet mee eens want hij roept prompt drs. V op.
Zwetend, met zijn broek tussen de benen, wat is die man dik geworden, neemt hij plaats in de
getuigenbank.

Nu stond Bosch in de beklagdenbank op.

“Edelachtbare” zei hij tegen de rechter met luide stem. “Ik heb er nog eens nagedacht en ik wil graag op mijn vorige verklaring terugkomen. “Ik ben wel schuldig.”

De rechter staart hem aan, de officier van justitie die al klaar stond om drs. V. te ondervragen, ging zitten. De advocaat van drs. V. haalt zijn schouders op.

“Juist “ zei de rechter. “Weet u dat zeker, meneer Bosch?”

“Ja, edelachtbare, heel zeker.”

“Hebt U er bezwaar tegen?” vraagt de rechter aan de officier van justitie.

“Geen bezwaar, edelachtbare, zei de officier van justitie “ik moet hieruit opmaken dat de gedaagde de feiten van de zaak zoals ik uiteengezet heb, niet langer betwist”.

De rechter wendde zich tot drs. V en Larry.T.

“Heren, het spijt me dat U lastig gevallen bent, maar het schijnt dat Uw getuigenverklaring niet meer nodig is. U kunt plaatsnemen achter in de zaal.

“Meneer Bosch, nu u verklaard heeft schuldig te zijn, dat wil zeggen, dat u toegeeft de heer T te hebben aangevallen, wenst U nog getuigen a décharge op te roepen?”

“Nee, edelachtbare.”

“U mag verklaringen laten afleggen van een psychologisch onderzoek indien u dat wenst of zelf verzachtende omstandigheden aanvoeren.”

“Het enigste waarvoor ik toestemming vraag, is dat ik vanaf de beklagde bank een verklaring wil afleggen”.

“Dat is Uw onschendbaar recht,” zei de rechter

Albert Bosch, die inmiddels was opgestaan om de rechter en de balie toe te spreken, haalde een opgevouwen krantknipsel uit zijn zak”

“ Edelachtbare, twee maanden geleden is er in de Limburger door een journalist de heer Smeets, dit artikel gepubliceerd.

Ik zou het op prijs stellen als Uw edelachtbare het even zou willen lezen.

De griffier van de rechtbank nam het krantenknipsel aan en ging er ermee naar de tafel van de rechter.

“Houdt dit verband met de zaak die nu behandeld wordt?” Vroeg de rechter.

“Dat is inderdaad het geval edelachtbare”!

De rechter las het snel door en zei toen hij het uit had “Juist”.

“In dat artikel” zei Bosch heeft de krant mij, op aangeven van drs. V boosaardige belasterd. Hij geeft toe na enig duw-en trekwerk 75 procent van de aandelen bemachtigd te hebben en daadwerkelijke mijn zeggenschap teruggebracht te hebben naar nul. Zonder het recht van wederhoor heeft de Limburger dit artikel gepubliceerd en op mijn verzoek om dit alsnog te doen, werd niet gereageerd. Dit is vreemd want er lopen talrijke rechtszaken rondom het bedrijf die allen betrekkingen hebben op dit soort “ arglistisch duw -en trekwerk rond mijn bedrijven”, zo noemt drs. V. dit toch?

Zo is het ook gegaan met mijn arbeidscontract dat door drs. V. gefrustreerd werd.

De officier van justitie stond op “is dit wel nodig als verzachtende omstandigheid, edelachtbare?” vroeg hij.

“Bosch kwam ertussen “ ik verzeker u dat ik alleen maar de achtergrond van de zaak tracht toe te lichten, edelachtbare. Ik heb gewoon het idee dat uw edelachtbare het misdrijf beter kan beoordelen, als u de reden daarvoor begrijpt“

De rechter keek Bosch nadenkend aan.

“De gedaagde heeft gelijk”gaf hij toe.”gaat U verder”

“Dank U edelachtbare “, zei Bosch.

“Welnu wanneer de verslaggever de moeite had genomen om contact met mij te zoeken, alvorens dit verhaal te schrijven, dan had ik hem al de dossiers gegeven over de vuiligheden die drs. V mij, andere personen en bedrijven heeft aangedaan. Dan had hij geen enkele twijfel gehad en vast moeten te stellen wat drs. V met enig duw-en trekwerk bedoeld te zeggen, slimme oplichters trucjes, edelachtbare. Deze zogenaamde bedrijvendokter drs.V. staat bekend als een niets ontziende vuile oplichter, die overigens als enigste directielid ooit bij OCE ontslagen is als directeur.

Drs. V. knalrood van verontwaardiging, was achter in de zaal opgestaan.

”Hoor nu eens even hier.....” schreeuwde hij.

“Stilte,” brulde de griffier “stilte in de zaal”.

“Ik begrijp Uw boosheid wel, meneer Bosch” zei de rechter ernstig, “maar ik vraag me af, wat dit met verzachtende omstandigheden te maken heeft”.

“Edelachtbare “ zei Bosch nederig, “ik doe alleen maar een beroep op uw gevoel voor rechtvaardigheid. Wanneer iemand, die altijd een braaf, oppassend leven heeft geleid, plotseling een ander mens aanvalt, is het toch noodzakelijk zijn motieven voor een dergelijke ongewone daad te begrijpen. Dit moet, naar mijn bescheiden mening, het oordeel van degene wiens taak het is een vonnis uit te spreken, toch beïnvloeden?”

“Uitstekend,” zei de rechter, verklaar uw motieven nader, maar hou U bij de zaak en matig uw taal!”

“Dat zal ik zeker doen” zei Bosch.

Bij de opeenstapeling van de “ duw -en trekzaken ‘ van de heer V is vooral van belang de naamswijzing van het merk Bosch Datacom. Via een frauduleuze registratie in de Kamer van Koophandel, jawel dit kan edelachtbare, wijzigt hij dit in Bosch alleen. Daarmee doet hij het in de markt voorkomen alsof er zaken gedaan worden door mij persoonlijk.

Achter in de zaal was drs. V buiten zich zelf van woede.

Hij stootte de advocaat naast hem aan.

“Dit kan hij toch zeker niet maken?” siste hij.

“Ssst” zei een agent

Drs. V stond op: edelachtbare, riep hij, “ik wilde alleen even zeggen.

“Stilte,”schreeuwde de griffier.

“Als de orde in de rechtszaak nog eens verstoord wordt, zal ik hen die daarvoor verantwoordelijk zijn laten verwijderen, “zei de rechter.

“Dus u begrijpt dat ik begon te piekeren. Al mijn geld en opgebouwde spaargelden zijn in het bedrijf, mijn salaris waarvoor ik recht heb wordt niet betaald en geld om voor mijn recht op te komen heb ik niet. Ik vroeg me af met welk recht een slecht geïnformeerd pijs van de krant, die te lui is om zijn aantijgingen te verifiëren en een zogenaamde bedrijvendokter drs. V, zich achter het bolwerk van juridische bronnen en financiële instituten kan verschuilen om een kleine man kapot te maken; een man die zijn hele leven zo hard en eerlijk mogelijk heeft gewerkt.

“Er staan andere wegen open voor beschuldiging van laster en oplichting” merkte de rechter op. “Die zijn er inderdaad, “zei Bosch, “maar u, als vertegenwoordiger van de wet, weet ongetwijfeld dat er tegenwoordig weinig mensen zijn die zich de enorme lasten kunnen veroorloven om het tegen de macht van een krant en de financiële mensen achter een drs. V. op te nemen. Trouwens tweemaal is mijn aangifte van fraude tegen drs. V, bij de politie niet in behandeling genomen, wegens tijdgebrek, edelachtbare.

Daarom het ik getracht de redacteur te spreken, die mij weigerde te woord te staan.

Daarom ben ik ter laatste leste persoonlijk naar drs. V gegaan om met hem te spreken over de onterechte stopzetting van betaling van mijn loontje.

Aangezien hij mij niet wilde spreken ben ik naar het kantoor van de personeels manager de heer T. gegaan.

“Om hem om zijn oren te slaan?” zei de rechter.

U mag dan wel ernstig belasterd zijn, maar geweld mag nooit het antwoord zijn”

“Goeie help, nee edelachtbare,” zei Bosch verbaasd.

“Helemaal niet om hem te slaan, maar om redelijk met hem te praten. Om hem te verzoeken te betalen en voortaan eerlijk te zijn. “Aha,” zei de rechter met belangstelling.

“Eindelijk het motief. U bent naar zijn kantoor gegaan om een beroep op hem te doen?”

“Dat heb ik inderdaad gedaan, edelachtbare,”zei Bosch.

Hij wist net zo goed als de openbare aanklager dat hij, omdat hij niet onder ede stond en vanuit de beklaagdenbank sprak, niet aan een kruisverhoor onderworpen kon worden.

“En waarom hebt U niet met hem gediscussieerd?” vroeg de rechter.

Bosch liet zijn schouders hangen. “Dat heb ik geprobeerd,” zuchtte hij
“Maar hij behandelde me met dezelfde hooghartige minachting die ik ook van drs. V moest ondervinden. U moet niet te vergeten, dat ik hem als jonge man in het bedrijf heb gehaald, hem een vak geleerd en aangedrongen heb altijd recht door zee te gaan.

“En wat is er toen gebeurd?” vroeg de rechter.

“Ik moet bekennen dat er iets in mij klapte,” zei Bosch. “ik deed iets onvergeeflijks: ik gaf hem een oorvijg. Een zacht klapje die een vader wel eens aan zijn ongehoorzaam zoontje geeft, begrijpt U edelachtbare.

Precies één tel in mijn leven heb ik mijn zelfbeheersing verloren.”

Met die woorden ging hij zitten.

De rechter keek vanaf zijn tafel de zaal in.

Jij hebt op dezelfde manier je zelfbeheersing verloren, als een George Busch die over het onrecht van Irak spreekt, vriendje, dacht hij bij zichzelf.

Hij moest echter onwillekeurig aan een voorval van jaren geleden denken. Toen hij in de kranten heftig was aangevallen over een vonnis dat hij uitgesproken had in een corruptie zaak in Zuid Limburg: zijn boosheid was nog vergroot door de wetenschap, dat ondanks het feit de officier van justitie teruggetrokken werd van de zaak, hij later gelijk bleek te hebben gehad.

Hardop zei hij: “Dit is een ernstige zaak. Het hof moet aannemen dat u vond dat u onrecht was aangedaan en zelfs dat u die ochtend niet van uw huis naar het bedrijf Bosch bent gegaan met het voornemen geweld te plegen.

Maar toch hebt U de heer T geslagen.

Wij kunnen als maatschappij eenvoudig niet toestaan, dat particulieren burgers rondlopen met het idee anderen af te ranselen en eigen rechter spelen.

Ik leg u een boete op van vijfhonderd gulden en dertig dagen voorwaardelijk!

“Kan ik dat direct betalen “vraagt Bosch.

“Ja bij de balie”, antwoord de rechter.

”Volgende zaak”.

Toen Bosch na betaling het gerechtsgebouw verliet, liepen de persbanken leeg en zag hij een bekend Roermondse journalist haastig weglopen. Buiten wacht drs. V met advocaat hem op. Rood van woede is hij, de dikke buik puilt over zijn broek, het brilletje staat scheef op het bolle gezicht en er is schuim op zijn mond.

Dreigend roept hij. “ Schoft die je bent, dat kan je me niet ongestraft flikken, wat je daar allemaal verteld hebt”. “Oh, dat kan heel goed,” zei Bosch, “ vanuit de beklagdenbank kan ik dat zeggen. Dat is absolute onschendbaarheid, vraag het je advocaat”.

Hij springt in een taxi en roept ”Lees morgen de krant, jij verdient meer dan een oorvijg”.

Ajb 0806